T.C.
UYUŞMAZLIK MAHKEMESİ
HUKUK BÖLÜMÜ
ESAS NO : 2014 / 783
KARAR NO : 2015 / 563
KARAR TR : 28.9.2015

ÖZET : Davalılardan Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları EmekliVe Yardım Sandığı Vakfı üyesi olarak muhtelif bankalarda çalışan ve 4046 Sayılı Kanunun 22.maddesi uyarınca 657 Sayılı Kanuna tabi statüde bir kamu kurumuna ataması yapılan ve bu kurumdayken emeklilik isteminde bulunması üzerine diğer davalı Sosyal Güvenlik Kurumu'nca (SGK) 5434 Sayılı Kanun hükümleri esas alınarak hakkında emeklilik işlemi tesis edilerek emekli ikramiyesi ödenen ve emekli aylığı bağlanan davacının, bu işlemin iptali istemiyle adli yargı yerinde açtığı davada hukuka aykırılık görülmeyerek davanın reddine karar verilmesi ve kararın temyizden geçerek kesinleşmesi; davalı Banka Sandığı Vakfı'na yaptığı bu sandıkça yaşlılık aylığı bağlanması talebinin reddi işlemi üzerine idari yargı yerinde açtığı davada işlem hukuka aykırı görüldüğünden iptaline karar verilmesi ve bu kararın temyizden geçerek kesinleşmesi; bu karar uyarınca da diğer davalı SGK'ca, evvelce bağlanan emekli aylığının da kesilmesi ve ödenen emekli aylıklarının davacı adına borç çıkarılması sonucu, davacının her iki davalıdan da emekli aylığı alamaz hale gelmesi sonucunu doğuran hüküm uyuşmazlığında;

Adli ve İdari yargı kararlarından birinin kaldırılmasıyla hakkın yerine getirilmesi imkanı bulunmadığından, her iki kararın da kaldırılması suretiyle,

Son yedi yıllık hizmetinin yarısından fazlasını davalı Banka Sandığı Vakfı bünyesinde çalışarak geçiren davacıya, 2829 Sayılı Kanunun 8 nci maddesi uyarınca davalı Vakıfça yaşlılık aylığı bağlanması gerektiği, yaşlılık aylığına müstahak olduğu tarihten itibaren ödenmeyen aylıkların hesaplanarak kendisine ödenmesi gerektiği yolunda yeni bir karar verilmesiyle hüküm uyuşmazlığının çözümlenmesi hk.

K A R A R

Hüküm Uyuşmazlığının giderilmesini isteyen : O. T.
Vekili : Av. F.E.
Karşı Taraf : 1- Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı (İdari Yargıda)
Vekili : Av. G. A. (İdari Yargıda)
2-Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi (Adli Yargıda)
Vekili : Av. E.E. (Adli Yargıda)

O L A Y :Davacı vekili dava dilekçesinde(Ek.1);"Müvekkilim O. T., davalı T.C. Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi sigortalısı olarak 10/06/1981 tarihinden itibaren muhtelif şubelerde çalışmış olup, bu çalışması aralıksız olarak 1/10/2002 tarihine kadar devam etmiştir. Müvekkilim bu tarihte Kredi Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü'ne atanmış olup, bu tarihten itibaren T.C.Emekli Sandığına tabi olarak çalışmasını 15/01/2006 tarihine kadar sürdürmüştür.

Müvekkilimin davalı Yardım Sandığı Vakfi nezdinde geçen sigortalı hizmetleri ile, 506 sayılı yasa ve 5434 sayılı yasaya göre T.C.Emekli Sandığına tabi hizmetleri nazara alındığında, 2829 sayılı yasaya göre davalı Vakıftan Yaşlılık Aylığı almaya hak kazanmış bulunmaktadır.

Bu nedenle 15/02/2006 tarihinde davalı Vakfa yapılan başvuru ile Yaşlılık Aylığı bağlanması talep edilmiş ise de (EK.2), 30/03/2006 tarihli cevabi yazıda İl Çevre Md.nün emekli başvurusunun davalı Vakıf yerine T.C.Emekli Sandığına göndermiş olması ve emeklilik işlemlerinin Sandık nezdinde devam etmesi sebebiyle talebimiz kabul edilmemiştir(Ek.3).

Halbuki müvekkilimin Vakıf nezdinde geçen sigortalılık süresi ile 506 sayılı yasaya tabi sigortalılık süresi birleştirilse dahi, T.C.Emekli Sandığından yaşlılık aylığına hak kazanması mümkün değildir. Ancak mevcut ve birleştirilen hizmetlerine göre, davalı Vakıftan emekli aylığı almaya hak kazanmış bulunmaktadır. Keza 2829 sayılı yasanın 8/1. fikrası hükmüne göre, son 7 yıllık süresinin yandan bir fazlası davalı Vakıf nezdinde geçmiş olduğundan, 1/03/2006 tarihinden itibaren yaşlılık aylığı bağlanması gerekmektedir.

Bu nedenlerle dava açmak, müvekkilimin 506 sayılı yasanın geçici 20. maddesine göre kurulu bulunan davalı Yardım Sandığı Vakfından 15/02/2006 tarihli başvuru sırasında Yaşlılık Aylığı bağlanmasına hak kazandığı hususunun tespiti ile buna göre aylık bağlanmasına karar verilmesini talep etmek gerekmiştir.

Açıklanan nedenlerle yargılama icrasını, Yaşlılık Aylığı talebinin T.C.Emekli Sandığı tarafından karşılanması gerektiği yolundaki davalı Vakıf işleminin iptali ile, müvekkilimin 506 sayılı yasanın geçici 20. maddesine göre kurulu bulunan davalı Yardım Sandığı Vakfından 15/02/2006 tarihli başvuru sırasında Yaşlılık Aylığı bağlanmasına hak kazandığının tespitine ve bu başvurumuza göre Yaşlılık Aylığı bağlanmasına karar verilmesini, mahkeme masrafları ve avukatlık ücretinin davalı tarafa yükletilmesini arz ve talep ederim." istemiyle adli yargı yerinde dava açmıştır.

Ankara 17.İş Mahkemesi07.06.2007 gün ve E:2006/620, K:2007/822 sayılı kararında özetle; "Duruşma aşamasında tarafların beyanı alınmış, delilleri sorulmuş, davacıya ait işyeri şahsi sicil kayıtları ile tüm ekleri davalı işyerinden getirtilmiş, ayrıca delil olarak gösterilen Ankara 14.İş Mahkemesinin 2005/1513 esas sayılı dosyası dosyamız arasına getirtilmiş, Ankara 14.Iş Mahkemesinin 2005/1513 esas sayılı dosyasının incelenmesinde bu dosyada mahkemece takip edilmediğinden işlemden kaldırma kararı verildiği böylece davalı tarafın derdestlik itirazının yerinde olmadığı, zira 14.iş Mahkemesinin 2005/1513 esas sayılı dosyasının takip edilmeme nedeniyle işlemden kaldırıldığı anlaşılmış, davacı taraf kurum kayıt ve belgelerine dayandığından dosya mevcut hali ile işten anlar bilirkişi H.A.'e tevdii edilmiş, bilirkişi ayrıntılı ve gerekçeli raporunu 8.5.2007 tarihinde mahkememize sunmuş, dosyanın bir bütün halinde incelenip değerlendirilmesinde 2859 sayılı kanunla ilgili 9.12.1983 tarih ve 18246 sayılı resmi gazetede yayınlanan yönetmeliğin 20.maddesinin 2.fikrasının 4.maddesinde sigortalıların bağlı olduğu sosyal güvenlik kuramlarının kanunla değiştirilmesi hallerinde sigortalılara veya hak sahiplerine son 7 yıllık fiili hizmet süresi nazara alınmadan hizmet sürelerinin sonuncusuna tabi olduğu, kuramca kendi mevzuatına göre aylık bağlanır ve ödenir hükmü getirdiği kanunun 8.maddesinin 1.fikrası uyarınca son defa tabi olunan kurum dışındaki kurumlarca aylık bağlanması gerektiğinde aylığı bağlamaya yetkili kurum, mevzuatında belirtilen şartları yerine getirmiş olması gerektiği, Yargıtay hukuk genel kurulunun 5.11.997 tarih 698/895 sayılı kararında da 2829 sayılı yasada güdülen amacın hiçbir kuramdaki hizmeti yaşlılık aylığı bağlanmasına yeterli olmayan sigortalıları hizmet birleştirilmesi sureti ile aylık bağlanması olup bu nedenle sosyal güvenlik kuramlarından birindeki hizmetin yaşlılık aylığı bağlanması için yeterli olması halinde o güvenlik kuruluşunca diğer güvenlik kuruluşundaki hizmetin nazara alınmadan yaşlılık aylığı bağlanması gerektiği yolunda olduğu, bu durumda davacının T.C.emekli Sandığından emekli olması yolundaki vakıf işleminin iptali gerektiği davalı vakıfça davacıya 1.2.2006 tarihinden geçerli olmak üzere yaşlılık aylığı bağlanması gerektiğinin tespiti yönünde hüküm kurulmuştur." demek suretiyle davanın kabulüne karar vermiştir.

İşbu karara karşı yapılan temyiz başvurusu üzerine Yargıtay 10.Hukuk Dairesi 28.10.2008 gün ve E:2007/19853, K:2008/13480 sayılı kararı ile özetle;"...davalı T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfı bünyesinde 10.06.1981-01.10.2002 tarihleri arasında 21 yıl 3 ay 21 gün (7671 gün) çalışmış, 05.03.1979-07.11.1980 tarihleri arasında 1 yıl 8 ay 2 gün askerlik borçlanması yapmış, vakıf bünyesinde çalışmakta iken 4603 Sayılı TC Ziraat Bankası, T. Halk Bankası Anonim Şirketi ve T. Emlak Bankası Anonim Şirketi Hakkındaki Kanunun Geçici 1.maddesinin 3. Fıkrası uyarınca bankaların mevcut personeli yeniden yapılandırma sürecinde istekleri halinde 4046 Sayılı Özelleştirme Uygulamalarının Düzenlenmesine Ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un 22. maddesine göre diğer kamu kurum ve kuruluşlarına nakledileceğine dair düzenlemeler çerçevesinde istihdam fazlası personel olarak nakle tabi tutularak Kadıköy Adliyesinde 657 Sayılı. Yasa kapsamında çalıştırılmak üzere naklen atamasının yapılmış, ve T.C. Emekli Sandığına tabi olarak 01.10.2002-15.01.2006 tarihleri arasında 3 yıl 3 ay 14 gün (1184 gün) sonra emekliye ayrılmış, kendisine toplam hizmet süresi üzerinden Emekli Sandığı tarafından yaşlılık aylığı bağlanarak emekli ikramiyesinin ödendiği anlaşılmakta olup; uyuşmazlık, davacının hizmetlerinin T.C. Emekli Sandığında mı, yoksa T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfında mı birleştirilmesine ve giderek yaşlılık aylığının bu Sosyal güvenlik kuruluşlarından hangisi tarafından, bağlanması gerektiğine ilişkindir. Bu haliyle davanın Yasal Dayanağı 506 Sayılı Yasanın 60 ve devamı ile Geçici 20. ve 2829 Sayılı Yasanın 8. Maddeleridir.

2829 Sayılı Yasanın 8. Maddesi hükmüne göre "Birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden ilgililere; son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kurumca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca kendi mevzuatına göre aylık bağlanıp ve ödenir.

Ancak, malullük, ölüm, 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanununa göre yaş haddinden re'sen emekli olma süresi kanunla belirlenen vazifelere atanma veya seçilme ve bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır."

Görülüyor ki; bağlı oldukları Kurum'un kanunla değiştirilmesi halinde son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresinin fazla olduğu Kurum'a bakılmaksızın fiili hizmet sürelerden sonuncusunun tabi olduğu Kurum'a kendi mevzuatı uyarınca aylık bağlanması öngörülmekle en fazla hizmet süresi kuralına istisna getirilmiştir. Davacının kurumu, kanunla değiştirildiğinden, hizmetlerinin T.C. Emekli Sandığında birleştirilerek bu kurumca aylık bağlanmasında yasaya aykırılık bulunmamaktadır. Öte yandan; sosyal güvenlik kurumlarından birine tabi olarak geçen hizmet süresinin aylık bağlanmaya yetmesi halinde sigortalının tercih hakkı bulunduğu öngörülmüş ise de, davacının bağlı olduğu Kurum Yasa ile değiştirildiğinden anılan yasa hükmü gereğince artık tercih hakkından söz edilemeyeceği tartışmasızdır. O nedenle bu işlemden dönülmesi de olanaklı değildir.

Mahkemece, yukarıda yazılı maddi ve hukuksal olgular dikkate alınmaksızın yazılı şekilde hüküm kurulması usul

ve yasaya aykırı olup bozma nedenidir.

0 halde, davalı T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi vekillerinin bu yönleri amaçlayan temyiz itirazları kabul edilmeli ve hüküm bozulmalıdır." Şeklindeki gerekçesi ile hükmün bozulmasına karar vermiştir.

Ankara 17.İş Mahkemesi: Yargıtay'ın bozma ilamına uyduktan sonra 16.12.2008 gün ve E:2008/1086, K:2008/863 sayılı kararı ile özetle; "Duruşma aşamasında tarafların beyanı alınmış, delilleri sorulmuş, davacıya ait işyeri şahsi sicil dosyası davalı işyerinden getirtilmiş, davacı işçiye ait ssk sicil dosyası ssk ihtiyarlık sigorta müdürlüğünden getirtilmiş, mahkememizce tüm deliler toplandıktan sonra davacının davasının kabulü yönünde hüküm kurulmuş verilen hükmün süresi içinde Temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 10. Hukuk Dairesinin 28.10.2008 tarihli ilamı ile bozularak dönmüş yeniden yapılan yargılamada usul ve yasaya uygun olan Yargıtay bozma ilamına uyulmasına karar verilmiş, bu doğrultuda yapılan inceleme ve değerlendirmede davacının bağlı bulunduğu Sosyal Güvenlik Kurumu kanunla değiştirildiğinden değiştirilen bu kurumca aylık bağlanmasına yasaya aykırı bir husus bulunmadığı davacının bu durumda artık tercih hakkında bulunmasının da mümkün bulunmadığı anlaşılmış olup davacının reddi yönünde hüküm kurulmuştur." demek suretiyle davanın reddine karar vermiştir.

İşbu hükmün davacı vekili tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 10.Hukuk Dairesi 10.03.2009 gün ve E:2009/2144, K:2009/3195 sayılı kararı ile özetle; "Davacı, davalı vakıf işleminin iptali ile 15.02.2006 tarihi itibariyle yaşlılık aylığı bağlanmasına karar verilmesini istemiştir.

Mahkeme, bozmaya uyarak ilamında belirtildiği şekilde davanın reddine karar vermiştir.

Hükmün, davacı avukatı tarafından temyiz edilmesi üzerine, temyiz isteğinin süresinde olduğu anlaşıldıktan ve Tetkik Hakimi H. K. tarafından düzenlenen raporla dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra işin gereği düşünüldü ve aşağıdaki karar tespit edildi.

Dosyadaki yazılara, hükmün uyulan önceki Yargıtay bozma ilamına uygun biçimde verilmiş olmasına, bozma ile kesinleşen ve karşı taraf yararına kazanılmış hak durumunu oluşturan yönlerin yeniden incelenmesine hukukça ve yasaca cevaz bulunmamasına göre, yerinde görülmeyen bütün temyiz itirazlarının reddiyle usul ve kanuna uygun olan hükmün onanmasına," şeklindeki gerekçesiyle hükmün onanmasına karar vermiş ve karar kesinleşmiştir.

Davacı O. T. vekili(Ek.5)"müvekkilim O.T., 506 sayılı yasanın geçici 20. maddesine göre kurulu bulunan T.C. Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi sigortalısı olarak 10/06/1981 tarihinden itibaren muhtelif Banka Şubelerinde çalışmış ve bu çalışması aralıksız olarak 01/10/2002 tarihine kadar devam etmiştir. Bu tarihte işyerinin kapatılması sonucu 657 sayılı yasaya tabi olarak Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü'ne atanan Müvekkilim 01/10/2002 01/02/2006 tarihleri arasında 5434 sayılı yasaya tabi olarak çalışmaya devam etmiş, davalı Emekli Sandığı mensubu olarak 3 yıl 4 ay müddetle çalışmasını takiben emekli olmak üzere işyerinden ayrılmıştır.

Müvekkilim işten ayrıldıktan sonra T.C. Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından Yaşlılık Aylığı almaya hak kazanmış ise de, 4603 sayılı yasaya göre nakle tabi tutulan personele yaşlılık aylığı bağlayacak olan Kurumun 2829 sayılı yasanın 8/1. maddesine göre değil, 8/2. fikrası hükmüne göre belirleneceği kabul edilerek hizmet sürelerinin sonuncusunun tabi olduğu T.C. Emekli Sandığı tarafından "16/01/2006 tarihinden itibaren" emekli aylığı bağlanmıştır.

Davalı T.C.Emekli Sandığına yapılan 15/07/2010 tarihli başvuruda(Ek. 6), Müvekkilimin 2829 sayılı yasanın 8/1. maddesine göre son (7) yıllık hizmetin yarıdan fazlasının T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi nezdinde geçmesi ve bu vakıftan Yaşlılık Aylığı almaya hak kazanması sebebiyle, keyfiyetin ilgili Vakıfa bildirilmesi ve Emekli Sandığınca bağlanan aylıkların iptaline yönelik işlem tesisi talep edilmiş ise de, 19/08/2010 tarihli yazı ile talebimizin reddedildiği bildirilmiştir(Ek. 7).

Müvekkilim, 10/06/1981-01/10/2002 tarihleri arasında 21 yılı aşkın bir süre T.C. Ziraat - T.Halk Bankası Vakfına yüksek düzeyde prim ödemiştir. Ödediği primler karşılığı bugün için Vakıftan 1500-TL. civarında Emekli Aylığı alması mümkün olduğu halde, davalı İdarenin haksız işlemi sonucu kendisi gibi T.C. Emekli Sandığı iştirakçisi olan emsallerinin bugün için alabileceği 800-TL. civarındaki Emekli Aylığı ile baş başa bırakılmıştır. (Müvekkilimin yıllar boyu tavan ücret üzerinden Vakfa yapmış olduğu prim ödemeleri yok sayılmış, Yargıtay H.G.K.nun 5/11/1997 gün, 1997/10-698 E. 1997/895 K. sayılı kararında belirtilen nimet/külfet prensibine açıkça aykırı davranılmak suretiyle, asgari düzeyde emekli aylığı bağlanmıştır.)

Davalı T.C. Emekli Sandığı, tüm işlemlerinde ısrarla, 2829 sayılı yasanın 8/2. fikrası hükmünün uygulanması gerektiğini, bağlı olunan Sosyal Güvenlik Kuruluşunun yasa ile değiştirilmesi halinde, ilgililere hizmet sürelerinin sonuncusunun tabi olduğu Kurum tarafından kendi mevzuatına göre aylık bağlanacağını kabul etmektedir. HALBUKİ ORTADA BAĞLI OLUNAN SOSYAL GÜVENLİK KURULUSUNUN KANUNLA DEĞİŞTİRİLMESİ GİBİ BİR DURUM YOKTUR. Müvekkilim en son T.Halk Bankasında Vakıf sigortalısı olarak çalışmakta iken. Bankanın kapatılması sonucu işyeri değişikliğine maruz kalmış ve yeni atandığı ünitedeki tüm çalışanlarla beraber T.C. Emekli sandığına kesenek ödemeye başlamıştır. Yani çalışmakta olduğu işyerindeki Sosyal Güvenlik Kurulusu yasa ile değiştirilmemiş, işyeri değişikliği sonucu bağlı olduğu Sosyal Güvenlik Kurulusu da buna bağlı olarak değişmiştir.

İlişikte sunulan ve ANKARA 12. İdare Mahkemesi Hakimliği tarafından 2003/1222 E. sayılı davada verilen 26/04/2004 tarihli Yürütmeyi Durdurma Kararında ve 22/10/2004 tarihinde verilen 2003/1222 E. 2004/1826 K. sayılı nihai kararda belirtildiği üzere, BU DURUMUN BAĞLI OLDUĞU KURUMUN KANUNLA DEĞİŞTİRİLMESİ OLARAK NİTELENDİRİLMESİNİN MÜMKÜN OLMADIĞI açıkça hükme bağlanmıştır. (Yine benzer konuda Ankara 12. İdare Mahkemesinde açılan ve sonuçlanan 2004/979 E. 2005/173 K. sayılı davada dahi aynı yönde karar verilmiş bulunmaktadır.

İdare Mahkemelerinden sadır olan konuya ilişkin pek çok karar Danıştay 11. Daire Başkanlığı tarafından onanarak kesinleştiği gibi, Yargıtay H.G.K. tarafından verilen 10/03/2010 tarih, E. 2010/10-126, K. 2010/133 sayılı kararda dahi aynı görüş benimsenmiş bulunmaktadır.

Bu nedenle dava açmak, davalı T.C.Emekli Sandığının yasaya ve yerleşik içtihatlara tamamen aykırı biçimde Müvekkilimin 5434 sayılı yasaya göre emekli olması ve emekli maaşının kendi mevzuatına göre bağlanması gerektiği yolundaki işleminin iptaline, nimet/külfet prensibine ve 2829 sayılı yasanın 8. maddesinin 1.fıkrası hükmüne göre " son 7 yıllık hizmetinin, yarıdan fazlasının T.C.Ziraat - T.Halk Bankası Vakfına bağlı olarak geçirilmiş olması sebebiyle „ ilgili Vakıf tarafından Yaşlılık Aylığı bağlanması gerektiğinin tespitine karar verilmesini talep ve dava etmek gerekmiştir.

Açıklanan nedenlerle yargılama icrasını, ilişikte sunulan deliller, emsal İdare Mahkemesi ve Danıştay kararları ile Yargıtay H.G.K. kararı da nazara alınarak;

Müvekkilimin 21 yıl 4 ay müddetle yüksek düzeyde ödemiş olduğu primler karşılığı T.C.Ziraat Bankası - T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından yaşlılık aylığı bağlanması gerekir iken, onun yerine davalı T.C. Emekli Sandığınca asgari düzeyde emekli maaşı bağlanmasına dair işlemde hukuka uyarlık bulunmadığından,

Ayrıca davalı T.C..Emekli Sandığınca girişilen işlemin yasal dayanağı yanlış seçilmiş olduğundan, (2829 sayılı yasanın 8. maddesinin 2. fıkrasına göre değil, 1. fıkrasına göre işlem yapılması gerektiğinden) kanuna, usule, hakkaniyet ilkelerine ve yerleşik içtihatlara tamamen aykırı olarak tesis edilen işlemin iptaline karar verilmesini,. Müvekkilimin T.C. Ziraat Bankası - T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından yaşlılık aylığı almaya hak kazandığı hususunun tespiti ile, yaşlılık aylıklarını alamaması veya geç almasından doğan zarara ilişkin talep ve dava haklarımızın saklı tutulmasını arz ve talep ederim." istemiyle idari yargı yerinde dava açmıştır.

Ankara 7.İdare Mahkemesi: 21.12.2011 gün ve E:2010/1625, K:2011/1963 sayılı kararı ile özetle; "Dava, T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfı sigortalısı olarak 10/06/1981 tarihinden itibaren muhtelif banka şubelerinde 01/10/2002 tarihine kadar çalışan, bu tarihten itibaren 4046 sayılı Yasanın 22. maddesi uyarınca Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü'ne atanan ve 16/01/2006 tarihinde emekliye ayrılan davacının, Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından emekli aylığı bağlanması gerektiğinden bahisle Emekli Sandığı'nca bağlanmış olan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurusunun reddine ilişkin 19/08/2010 tarihli ve 59.797.611 sayılı işlemin iptali istemiyle açılmıştır.

2829 sayılı Sosyal Güvenlik Kurumlarına Tabi Olarak Geçen Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun'un "Tanımlar" başlıklı 3. maddesinin (a) bendinde; bu Kanunda geçen "Kurum" ifadesinin ikinci maddede gösterilen sosyal güvenlik kuruluşlarını ifade edeceği belirtilmiş, "Aylığı bağlayacak kurum" başlıklı 8. maddesinde de, "Birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden, ilgililere, son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kurumca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır ve ödenir.

Ancak, malûllük, ölüm, 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanunu'na göre yaş haddinden re'sen emekli olma, süresi kanunla belirlenen vazifelere atanma veya seçilme ve bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi, mevzuatına göre aylık bağlanır" hükmüne yer verilmiştir.

Dava dosyasının incelenmesinden; 10/06/1981-01/10/2002 tarihleri arasında 21 yıl, 3 ay, 22 gün süreyle muhtelif banka şubelerinde T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfı sigortalısı olarak çalışan davacının, 4603 sayılı Kanun ve 4046 sayılı Yasanın 22. maddesi hükümleri uyarınca istihdam fazlası personel olarak belirlenerek 2002 yılında Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğüne atandığı ve daha sonra bu arada 01/10/2002-16/01/2006 tarihleri arasında 3 yıl, 3 ay, 15 gün süreyle çalıştıktan sonra 16/01/2006 tarihinde emekliye ayrılan davacıya, Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü tarafından 2829 sayılı Yasanın 8. maddesi uyarınca 01/02/2006 tarihinden itibaren emekli aylığı bağlandığı, davacının 15/07/2010 tarihli dilekçe ile, T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfı tarafından emekli aylığı bağlanması gerektiğinden bahisle, Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurusunun dava konusu işlem ile reddi üzerine bakılan davanın açıldığı anlaşılmıştır.

Bu durumda; yukarıda yer verilen yasa hükmü ile bu hükmün gerekçelerinin birlikte değerlendirilmesinden, davacının Ziraat Bankasında çalışmakta iken 4603 ve 4046 sayılı Kanunun 22. maddesi uyarınca Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü emrine atanması ile çalıştığı kurum ve tabi olduğu sosyal güvenlik kuruluşu değişmiş ise de, bu husus 2829 sayılı Yasanın 8. maddesinin 2. fıkrasında tanımlanan "bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi" olarak nitelendirilemeyeceği gibi davacının son 7 yıllık fiili hizmet süresinin yarısından fazlasının T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfına tabi olarak geçtiğinden, 2829 sayılı Kanunun 8/1. maddesi uyarınca T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerektiği açık olup, davacının Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurusunun reddine ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle; dava konusu işlemin iptaline" şeklinde karar vermiştir.

İşbu karara karşı yapılan temyiz başvurusu üzerine Danıştay 11.Dairesi 02.10.2012 gün ve E:2012/4504, K:2012/5840 sayılı ilamı ile özetle; "İdare Mahkemeleri tarafından verilen kararların temyiz yolu ile incelenerek bozulabilmeleri, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 49.maddesinde belirtilen nedenlerden birinin bulunması halinde mümkündür. İdare Mahkemesince verilen karar ve dayandığı gerekçe, hukuk ve usule uygun olup bozulmasını gerektirecek bir sebep de bulunmadığından temyiz isteminin reddi ile anılan kararın onanmasına," şeklinde karar vermiş, davalı vekilince karar düzeltme istemi üzerine Danıştay 11.Dairesi 11.04.2014 gün ve E:2013/1064, K:2014/1712 sayılı ilamı ile özetle; "Danıştay dava daireleri ile İdari veya Vergi Dava Daireleri Kurulları tarafından verilen kararların düzeltme yolu ile yeniden incelenebilmelerini gerektiren sebepler, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 54.maddesinin 1.fıkrasında gösterilmiş; aynı maddenin 2.fıkrasında ise anılan daire ve kurulların kararın düzeltilmesi

isteminde ileri sürülen sebeplerle bağlı oldukları belirtilmiş bulunmaktadır. Kararın düzeltilmesi istemini içeren dilekçede ileri sürülen sebepler, anılan maddede sayılan sebeplere uymadığından, düzeltme isteminin reddine" şeklinde karar vermiş ve karar kesinleşmiştir.

UYUŞMAZLIK MAHKEMESİNDEN İSTEK: Davacı O.T. vekili,"Ankara 7.İdare Mahkemesinin 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı, 21/12/2011 tarihli kararının kesinleşen hüküm fikrasına göre, Müvekkilime davalı Kurum tarafından (devredilen T.C.Emekli Sandığı tarafından) bağlanan emekli aylıkları başlangıç tarihi itibarı ile iptal edilmiş, 15/02/2006-30/06/2012 tarihleri arasında ödenmiş olan 65.323,35 TL. tutarındaki aylıkların Kuruma iadesi istenilmiştir.

Ankara 17.İş Mahkemesinde açılan ve sonuçlanan 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı davada, T.C.Ziraat Bankası A.Ş. ve T.Halk Bankası T.A.Ş.Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından emekli aylığı bağlanması için talepte bulunulmuş ise de, Mahkemece talebimizin reddine karar verilmiş, söz konusu karar Yargıtay'ca onanarak kesinleşmiştir.

TALEBİN KONUSU: Ankara 17.İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı dava dosyasının celbini ve işbu dava dosyası içersine alınmasını takiben, her iki dosyanın Uyuşmazlık Mahkemesi Başkanlığına şevki ile, aşağıda açıklaması yapılan nedenlerle, hüküm uyuşmazlığının Müvekkilimin lehine olan ve müstakar hale gelen İdare Mahkemesi kararı doğrultusundan giderilmesini, Ankara 17.İş Mahkemesine ait 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı, 16/12/2008 tarihli kararın ortadan kaldırılmasını talep etmekteyiz.

A- Müvekkilim O. T., 506 sayılı yasanın geçici 20.maddesine göre kurulmuş olan davalı T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi sigortalısı olarak 10/06/1981 tarihinden itibaren muhtelif bankalarda çalışmış olup, bu çalışması aralıksız olarak 1/10/2002 tarihine kadar devam etmiştir. Müvekkilim bu tarihte Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Müdürlüğü'ne bağlı Bursa Bölgesi Uludağ Öğrenci Yurdu Müdürlüğü emrine atanmış olup, bu tarihten itibaren de "devredilen,,T.C.Emekli Sandığına tabi olarak çalışmasını sürdürmüştür.

Müvekkilim, davalı Yardım Sandığı Vakfi nezdinde geçen sigortalı hizmetleri ile, 5434 sayılı yasaya göre T.C.Emekli Sandığı nezdinde geçen hizmetleri ve Askerlik Borçlanma süresi nazara alındığında, davalı T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından emekli aylığı almaya hak kazanmış bulunmaktadır.

Bu nedenle 2/02/2005 tarihinde davalı Vakfa yapılan başvuru ile Yaşlılık Aylığına hak kazanıp/kazanamadığı hususu sorulmuş ise de, 11/02/2005 tarihli cevabi yazıda 2829 sayılı yasaya göre Vakıfça emekli aylığı bağlanamayacağı bildirilmiştir.

İlgili Vakıf tarafından olumsuz yanıt verilmesini takiben Ankara 17.İş Mahkemesinde, davalı T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi aleyhine 22/05/2006 tarihinde dava açılmış, başlangıçta isteğimiz doğrultusunda verilen ilk kararın Yargıtay'ca bozulması üzerine 2008/1086 E. 2008/863 K. sayı ile verilen red kararı, Yargıtay'ca onanarak kesinleşmiştir. Mahkeme ve Yargıtay kararı örnekleri ilişikte sunulmuş olup, kesinleşen işbu Adli Yargı kararının hüküm fikrasına göre; Müvekkilimin Mülga 506 sayılı yasanın geçici 20. Maddesine göre kurulu olan T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından, emekli aylığı alması imkansız hale gelmiştir.

Ancak tamamen benzer konuda açılan bir başka davada Vakıf tarafından aylık bağlanması gerektiğinin tespitine dair verilen kararın aynı şekilde Yargıtay'ca bozulmasını takiben, Mahkemece verilen direnme kararı üzerine Yargıtay Hukuk Genel Kurulu tarafından " Müvekkilimle ilgili olarak verilen ve kesinleşen red kararının aksine,, davalı Vakıf tarafından emekli aylığı bağlanması gerektiği kabul edilmiştir. (Sözü edilen 10/03/2010 tarihli. 2010/10-126 E. 2010/133 K. sayılı HGK. kararının bir örneği dahi ilişikte sunulmuş olup, bu karardan sonra emekli aylıkları Vakıf tarafından bağlanmaya başlamış açılan davaların tamamı bu şekilde sonuçlanmış ve kesinleşmiştir.

B- Davanın açıldığı tarih itibarı ile, İş Mahkemelerinde " devredilen „T.C.Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü aleyhine İş Mahkemelerinde dava açılması mümkün olmadığından, bu kez ilgili Sandığa başvuruda bulunarak, Müvekkilimin emekli aylığının Emekli Sandığı tarafından değil ilgili Vakıf tarafından bağlanması gerektiğinden bahisle buna göre işlem yapılması talep edilmiş ise de, bu talebimiz davalı Kurum tarafından reddedilmiştir.

Talebimizin reddini takiben Ankara 7.İdare Mahkemesi nezdinde açılan ve sonuçlanan 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı davada, Müvekkilime T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerektiği kabul edilerek, devredilen T.C.Emekli Sandığı tarafından bağlanmış olan emekli aylığının iptaline karar verilmiş, Mahkemece verilen karar Danıştay 11. Daire Başkanlığının 2012/4504 E. 2012/5840 K. sayılı kararı ile onanmış, kararın düzeltilmesi talebi de aynı Dairenin 2013/1064 E. 2014/1712 K. sayılı kararı ile reddedilmiş olduğundan, söz konusu karar kesinleşmiştir.

Müvekkilim hakkında açılan ve sonuçlanan bu davadan önce, tamamen benzer konuda diğer İdare Mahkemelerinden sadır olan ve Danıştay'ca onanarak kesinleşen emsal karar örnekleri dahi ilişikte sunulmuş olup, bu uygulama emsal içtihatlarla müstakar hale gelmiş bulunmaktadır. (4 Adet emsal İdare Mahkemesi kararı ile Danıştay Onama kararları Karar Düzeltme Taleplerinin reddine ilişkin karar örnekleri ilişikte sunulmuştur.)

C- Müvekkilim yukarıda (A) paragrafında yazılı olan Ankara 17. İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı dosyasında verilen red kararının kesinleşmesi üzerine, T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından emekli aylığı alması mümkün olmadığı gibi, yukarıda (B) paragrafında açıklaması yapılan davada verilen kararın kesinleşmesi üzerine " Devredilen „T.C.Emekli Sandığı tarafından bağlanmış olan emekli aylığını da kaybetmiş bulunmaktadır.

Ankara 7. İdare Mahkemesi tarafından verilen 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı kararın kesinleşmesi beklenmeden, SGK. (Devredilen T.C. Emekli Sandığı) tarafından ödenmekte olan emekli aylığı derhal kesilmiştir. SGK. tarafından emekli aylığının iptal keyfiyeti hakkında ilgili Vakfa bilgi verilmek suretiyle tarafımıza emekli aylığı bağlanması talep edilmiş ise de, Ankara 17. İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı kararı gereğince T.C.Ziraat ve

T.Halk Bankası Vakfi tarafından da "Kesinleşen İş Mahkemesi kararı gereğince " aylık bağlanamayacağı bildirilmiştir. (EK.20, EK.21)

Müvekkilimin emekli aylığını talep edebileceği bu iki Kurum dışında, başkaca sosyal güvenlik kurumu bulunmadığından, yukarıda sözü edilen idari ve adli yargı kararlarındaki hüküm fıkralarının aynı anda uygulanması sonucu (Hüküm fıkraları arasındaki çelişki nedeniyle) Müvekkilim 25 yılın üzerindeki hizmetine rağmen emekli aylığı almaktan mahrum kalmış bulunmaktadır.

D- Bu durumda Ankara 17.İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı kararının hüküm fıkrası ile, Ankara 7.İdare Mahkemesinin 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı kararındaki kesinleşen hüküm fıkrası arasındaki uyuşmazlık nedeniyle Müvekkilimin emeklilik hakkının temin edilmesi imkansız hale geldiğinden, uyuşmazlığın giderilmesi için Mahkemenize başvurmak zorunlu olmuştur.

Müvekkilimle ilgili olan iki ayrı vargı kararı, 2247 sayılı yasanın 24.maddesinde tarif edilen hüküm uyuşmazlığına bütünü ile uygunluk sağlamaktadır. Şöyle ki ;

a)Anılan yasa hükmüne göre, uyuşmazlık yaratan hükümlerin; adli, idari veya askeri yargı mercilerinden en az ikisi tarafından verilmesi gerekmektedir.

Bu olayda Uyuşmazlık yaratan hükümlerin ilki İş Mahkemesi tarafından, İkincisi ise idare Mahkemesi tarafından verilmiş bulunmaktadır.

b)Konu, Müvekkilimin emekli aylıklarının hangi Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından ödeneceği noktasında yoğunlaşmakta olduğundan, dava sebebi ve taraflardan en az birinin aynı olması şartı da gerçekleşmiştir. (SGK. ve Vakıf haricinde emekli aylığı talep edebileceğimiz başkaca bir Kurum yoktur.)

c)Her iki karar kesinleşmiş olup, İdare Mahkemesince verilen karar en son karar düzeltme isteminin reddedilmesi nedeniyle kesinleşmiş bulunmaktadır.

d)Ankara 17.İş Mahkemesince verilen 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı davada, ilgili Vakıf tarafından aylık bağlanması talebinin reddedilmesi, Ankara 7.İdare Mahkemesinin 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı kararı ile Emekli Sandığınca bağlanmış olan aylığın iptal edilmesi sonucu, MÜVEKKİLİMİN TÜM EMEKLİLİK HAKKININ ORTADAN KALKMASI SÖZ KONUSU OLDUĞUNDAN, her iki hükme bağlı olarak Müvekkilimin emeklilik hakkının temin edilememesi ve aylık bağlanmasının olanaksız hale gelmesi nedeniyle hüküm uyuşmazlığının lehimize olan İdare Mahkemesi kararı doğrultusunda giderilmesini, Ankara 17.İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı kararının kesinleşen hüküm fıkrasının kaldırılarak Müvekkilimin lehine olması ve emsal kararlara göre tüm (aynı durumda olan tüm çalışanlar gibi) T.C.Ziraat Bankası T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi tarafından emekli aylığı bağlanmasını uyuşmazlığın bu suretle çözümlenmesini talep etmek gerekmiştir.

SONUÇ ve İSTEM : Açıklanan nedenlerle 2247 sayılı yasanın

24.maddesi ile 15 ve 16.maddelerinde belirtilen usul gereği olarak, Ankara 17.İş Mahkemesine ait 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı dava dosyasının celbini takiben, her iki dava dosyası üzerinden gerekli incelemenin yapılmasını, yapılacak tetkik ve inceleme sonucu; yukarıda arzedilen ve tetkikatımız sırasında görülecek olan nedenlerle;

a)Mahkemece gerekli görülür ise 2247 sayılı yasanın 25.maddesi gereğince Yüksek Mahkemece gün tespit edilerek duruşma icrasını,

b)Ankara 17.İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı kararının hüküm fıkrası ile, Ankara 7. İdare Mahkemesinin 2010/1625 E. 2011/1963 K. sayılı kararındaki kesinleşen hüküm fıkrasına Emekli Sandığınca bağlanmış olan emekli aylığı iptal edildiği gibi, Müvekkilimin davalı Vakıf nezdindeki emeklilik hakkının temin edilmesi de imkansız hale geldiğinden, sözü edilen hüküm uyuşmazlığının emsal içtihatlarla oluşan uygulamaya göre Müvekkilimin lehine olan İdare Mahkemesi kararı doğrultusunda giderilmesini, Ankara 17. İş Mahkemesinin 2008/1086 E. 2008/863 K. sayılı kararı ile bu kararı onaylayan Yargıtay 10. HD.nin 2009/2144 E. 2009/3195 K. sayılı onama kararının tüm sonuçları ile birlikte ortadan kaldırılmasına karar verilmesini.

c)İlişikte sunulan emsal Yargıtay HGK. kararı İş Mahkemelerinden sadır olan emsal kararlar ve Yargıtay Onama kararları ile, Ankara İdare Mahkemelerince verilen ve Danıştay 11. Dairesince onanarak kesinleşen kararlara göre, Müvekkilime T.C.Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi tarafından 1/06/2006 tarihinden itibaren emekli aylığı bağlanmasına karar verilmesini arz ve talep ederim" şeklinde talepte bulunmuştur.

Başkanlıkça, 2247 sayılı Yasa'nın 24 ve 16. Maddelerine göre ilgili Başsavcılarının düşünceleri istenmiştir.

DANIŞTAY BAŞSAVCISI"…T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi sigortalısı olarak 10.06.1981 tarihinden itibaren çeşitli banka şubelerinde 01.10.2002 tarihine kadar çalışan, bu tarihten itibaren 4046 sayılı Yasanın 22. maddesi uyarınca Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü'ne atanan ve 16.01.2006 tarihinde emekliye ayrılan davacının, Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından emekli aylığı bağlanması gerektiğinden bahisle Emekli Sandığı'nca bağlanmış olan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurunun reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle açılan davada, Ankara 7. İdare Mahkemesince verilen 21.12.2011 tarih ve E:2010/1625, K:2011/1963 sayılı kararla, 2829 sayılı Sosyal Güvenlik Kurumlarına Tabi Olarak Geçen Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun'un 8. maddesi ile bu madde hükmünün gerekçelerinin birlikte değerlendirilmesinden, davacının Ziraat Bankasında çalışmakta iken 4603 sayılı Yasa ve 4046 sayılı Kanunun 22. maddesi uyarınca Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü emrine atanması ile çalıştığı kurum ve tabi olduğu sosyal güvenlik kuruluşu değişmiş ise de, bu hususun 2829 sayılı Yasanın 8. maddesinin 2. fıkrasında tanımlanan "bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi" olarak nitelendirilemeyeceği gibi davacının son 7 yıllık fiili hizmet süresinin yarısından fazlasının T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfına tabi olarak geçtiğinden, 2829 sayılı Kanunun 8/1. maddesi uyarınca T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerektiği açık olup, davacının Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurunun reddine ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmediği gerekçesiyle iptaline hükmedilmiş, bu karar temyiz aşamasında Danıştay Onbirinci Dairesince verilen

02.10.2012 tarih ve E:2012/4504, K.2012/5840 sayılı kararla onanmış, karar düzeltme istemi de yine aynı Dairenin 11.04.2014 tarih ve E:2013/1064, K.2014/1712 sayılı kararıyla reddedilmek suretiyle kesinleşmiştir.

USULE İLİŞKİN İNCELEME:

İdari ve adli yargı kararları arasında oluştuğu ileri sürülen hüküm uyuşmazlığının çözümü için; öncelikle hüküm uyuşmazlığının oluşup oluşmadığının belirlenmesi gerekmektedir.

2247 sayılı Uyuşmazlık Mahkemesinin Kuruluş ve İşleyişi Hakkında Kanun'un 2592 sayılı Kanun ile değişik 24'üncü maddesinin birinci fıkrasında, " 1 inci maddede gösterilen yargı mercilerinden en az ikisi tarafından, görevle ilgili olmaksızın kesin olarak verilmiş veya kesinleşmiş aynı konuya ve sebebe ilişkin, taraflarından en az biri aynı olan ve kararlar arasındaki çelişki yüzünden hakkın yerine getirilmesi olanaksız bulunan hallerde hüküm uyuşmazlığının varlığı kabul edilir." hükmü yer almaktadır.

Anılan hükme göre, hüküm uyuşmazlığının varlığı için:

Uyuşmazlık yaratan hükümlerin, adli, idari veya askeri yargı mercilerinden en az ikisi tarafından verilmesi,

Konu, dava sebebi ve taraflardan en az birinin aynı olması,

Her iki kararın da kesinleşmiş olması,

Kararlarda davanın esasının hükme bağlanması,

Kararlar arasındaki çelişki nedeniyle hakkın yerine getirilmesinin olanaksız bulunması,

koşullarının birlikte gerçekleşmesi aranmaktadır.

Hüküm uyuşmazlığı bulunduğu ileri sürülen kararların incelenmesinden ortada, adli ve idari yargı yerlerince verilmiş ve yasa yollarına başvurularak kesinleşmiş kararlar oldukları; her iki kararda da davanın esasının hükme bağlandığı anlaşılmıştır.

Yaşlılık aylığı bağlanması talebinin Emekli Sandığınca karşılanması gerektiği yolunda tesis edilen T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi işleminin iptali ile 506 sayılı Yasanın geçici 20. maddesi uyarınca anılan Yardım Sandığı Vakfından 15.02.2006 tarihinde yaşlılık aylığı bağlanmasına hak kazandığının tespiti ile aylık bağlanmasına karar verilmesi istemiyle açılan davanın, adli yargıda verilen karar ile reddedilmesine karşılık, Emekli Sandığı'nca bağlanmış olan emekli aylığının iptal edilmesi için yapılan başvurunun reddine ilişkin işlemin idari yargıda verilen kararla iptaline hükmedildiği anlaşılmakla, anılan kararlar arasındaki çelişki nedeniyle davacıya hak ettiği emekli aylığı bağlanmasının yerine getirilmesi olanaksız hale geldiğinden, söz konusu adli ve idari yargı kararları arasında hüküm uyuşmazlığı bulunduğunun kabulü gerekmektedir.

HÜKÜM UYUŞMAZLIĞININ ESASININ İNCELENMESİ:

Uyuşmazlık, yaşlılık aylığının Sosyal güvenlik kuruluşlarından T.C. Emekli Sandığı mı, yoksa T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi tarafından mı bağlanması gerektiğine ilişkindir.

Davacıya emekli aylığı bağlandığı dönemde yürürlükte olan mülga 2829 sayılı Sosyal Güvenlik Kuramlarına Tabi Olarak Geçen Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun'un "Tanımlar" başlıklı 3. maddesinin (a) bendinde; bu Kanunda geçen "Kurum" sözcüğünün ikinci maddede gösterilen sosyal güvenlik kuruluşlarını ifade edeceği belirtilmiş, "Aylığı bağlayacak kuram" başlıklı 8. maddesinde de, "Birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden, ilgililere, son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kuramca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kuramca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır ve ödenir.

Ancak, malûllük, ölüm, 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanunu'na göre yaş haddinden re'sen emekli olma, süresi kanunla belirlenen vazifelere atanma veya seçilme ve bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kuramca, kendi, mevzuatına göre aylık bağlanır." hükmüne yer verilmiştir.

Anılan Yasanın uyuşmazlıkla ilgili madde gerekçesinde; Bu madde ile; hizmet sürelerinin birleştirilmesi suretiyle yapılacak aylık bağlanma işlemlerinde, son sosyal güvenlik kuruluşu mevzuatının uygulanmasından kaynaklanan kolaylık ve istismarların önlenmesi amacı ile yeni bir düzenleme yapıldığı ifade edildikten sonra, kişilerin ellerinde olmayan nedenlerle görevlerinden ayrılmalarını gerektiren malullük, ölüm, 5434 Sayılı Kanun uyarınca yaş haddinden resen emekliye sevk edilme halleri için istisna getirildiği, maddenin son fıkrasında birleşik hizmet süresi üzerinden bu madde ile getirilen şartlan haiz olmadıklarından aylık bağlanamayacaklar hakkında uygulanacak işlemin belirtildiği açıklanmıştır.

Dava dosyasının incelenmesinden; 10.06.1981-01.10.2002 tarihleri arasında 21 yıl, 3 ay, 22 gün süreyle çeşitli banka şubelerinde T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi sigortalısı olarak çalışan davacının, 4603 sayılı TC Ziraat Bankası, T. Halk Bankası Anonim Şirketi ve T. Emlak Bankası Anonim Şirketi Hakkındaki Kanunun geçici 1. maddesinin 3. fıkrası uyarınca bankaların mevcut personelinin yeniden yapılandırma sürecinde istekleri halinde 4046 Sayılı Özelleştirme Uygulamalarının Düzenlenmesine ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un 22. maddesine göre diğer kamu kuram ve kuruluşlarına nakledileceğine dair düzenlemeler çerçevesinde istihdam fazlası personel olarak nakle tabi tutulmak suretiyle 2002 yılında Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Uludağ Yurt Müdürlüğüne atandığı, 01.10.2002-16.01.2006 tarihleri arasında 3 yıl, 3 ay, 15 gün süreyle çalıştıktan sonra 16.01.2006 tarihinde emekliye ayrılan davacıya, Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü tarafından 2829 sayılı Yasanın 8. maddesi uyarınca 01.02.2006 tarihinden itibaren emekli aylığı bağlandığı, davacının önce T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfına başvurarak yaşlılık aylığı bağlanmasını istediği, bu istemin reddi üzerine adli yargıda açılan davanın reddedildiği, daha sonra Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için Emekli Sandığına başvurduğu, bu başvurunun reddine ilişkin işleme karşı idari yargıda açılan davada verilen kararla söz konusu işlemin iptal edildiği anlaşılmıştır.

Anılan Yasa hükmü ile bu hükmün gerekçelerinin birlikte değerlendirilmesinden, davacının, Ziraat Bankasında çalışmakta iken 4603 sayılı T.C. Ziraat Bankası, T. Halk Bankası A.Ş. ve T. Emlak Bankası A.Ş. Hakkında Kanun ve

4046 sayılı Özelleştirme Uygulamaları Hakkında Kanunun 22. maddesi uyarınca Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Uludağ Yurt Müdürlüğüne atanması ile çalıştığı kurum ve tabi olduğu sosyal güvenlik kuruluşu değişmiş ise de, bu husus 2829 sayılı Yasanın 8. maddesinin 2. fikrasında tanımlanan "bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi" olarak nitelendirilemeyeceği gibi davacının son yedi yıllık fiili hizmet süresinin yarısından fazlasının T.C. Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfina tabi olarak geçmiş olması karşısında, 2829 sayılı Kanunun 8/1. maddesi uyarınca davacıya T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfinca emekli aylığı bağlanması gerektiğinden, Emekli Sandığınca aylık bağlanmasında hukuka uyarlık bulunmamaktadır." şeklindeki gerekçesi ile ".....hüküm uyuşmazlığı bulunduğuna; Ankara 17. İş Mahkemesinin 16.12.2008 tarih ve E:2008/1086, K.2008/863 sayılı kararının kaldırılmasına; Ankara 7. İdare Mahkemesinin 21.12.2011 tarih ve E:2010/1625, K.2011/1963 sayılı kararının kabulüne..."şeklinde yazılı düşünce vermiştir.

YARGITAY CUMHURİYET BAŞSAVCISI'2247 sayılı Yasa'nın 24. maddesine göre, hüküm uyuşmazlığının varlığı için, adli, idari veya askeri yargı mercilerinden en az ikisi tarafından görevle ilgili olmaksızın kesin olarak verilmiş veya kesinleşmiş, aynı konuya ve sebebe ilişkin, taraflardan en az biri aynı olan iki ayrı kararın bulunması ve bu kararlar arasındaki çelişki yüzünden hakkın yerine getirilmesinin olanaksız olması gerekmektedir.

Hüküm uyuşmazlığına konu olan kararlardan adli yargı yerinde açılan davada, davacının T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfindan emekliliği hak edişinin tespiti talebi, 2829 sayılı yasanın 8. Maddesine göre davacının kurumunun kanunla değiştirilmesi nedeniyle en son çalıştığı kurumunda bağlı olduğu sigorta sistemi üzerinden emekli olabileceği gerekçesi ile reddedilmiş iken; İdari yargı yerinde verilen kararda ise, aynı yasa maddesine farklı yorum yapılarak, davacının özelleştirilme uygulamaları nedeniyle bankada çalışırken 657 sayılı yasa kapsamında emekli sandığına tabii bir işyerine atanmasının 2829 sayılı Yasanın 8. maddesinin 2. fikrasında tanımlanan "bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi" olarak nitelendirilemeyeceği, dolayısı ile son 7 yıllık hizmet süresinin yarısından fazlasını geçirdiği Vakfin tabii olduğu sistem üzerinden emekli olması gerektiği saptaması ile davanın kabulü ile emekli sandığının emekli aylığı bağlamasına ilişkin işlemi iptal etmiştir. Bu durumda her iki yargı merciinde görülen davaların sebep ve konuları ile taraflarının aynı olduğu söylenebilecektir, zira her iki davanın sonucunda verilen kararlar ile davacının Yardım sandığı vakfi üzerinden emekli olup olmayacağı hususu bakımından ortaya çıkan çelişkili kararlar nedeniyle bir hakkın yerine getirilmesi olanaksız hale gelmektedir. Bu durumda anılan kararlar arasına hüküm uyuşmazlığı bulunmaktadır.

HÜKÜM UYUŞMAZLIĞININ ESASININ İNCELEMESİ;

Çözülmesi gereken uyuşmazlık, davacının hizmetlerinin T.C. Emekli Sandığında mı, yoksa T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfinda mı birleştirilmesine ve yaşlılık aylığının bu Sosyal güvenlik kuruluşlarından hangisi tarafından bağlanması gerektiğine ilişkindir. Uyuşmazlığı konu davanın yasal Dayanakları 5510 sayılı kanunun 106. maddesi ile mülga edilen 506 Sayılı Yasanın 60 ve devamı maddeleri ile ile geçici 20. ve 2829 Sayılı Yasanın 8. maddeleridir. 2829 sayılı Yasanın 8. maddesi hükmüne göre "Birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden ilgililere; son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kurumca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca kendi mevzuatına göre aylık bağlanıp ve ödenir. / Ancak malullük, ölüm 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanununa göre yaş haddinden re'sen emekli olma süresi kanunla belirlenen vazifelere atanma veya seçilme ve bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır." bağlı oldukları Kurum'un kanunla değiştirilmesi halinde son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresinin fazla olduğu Kurum'a bakılmaksızın fiili hizmet sürelerden sonuncusunun tabi olduğu Kurum'a kendi mevzuatı uyarınca aylık bağlanması öngörülmekle en fazla hizmet süresi kuralına istisna getirilmiştir.

2829 sayılı Yasanın uyuşmazlığa uygulanan 8. Maddesinde yer alan ve istisna hükmü olarak değerlendirilen "bağlı olunan kurumun kanunla değişmesi" halinde son 7 yıllık çalışmanın yarısından fazlasının hangi kurumda geçirildiğine bakılmaksızın fiili hizmet sürelerden sonuncusunun tabi olduğu Kurum'un tabii olduğu sosyal güvenlik sistemine göre yaşlılık aylığı bağlanması söz konusudur.

Yargıtay 10. Hukuk Dairesi, 2006/728 E., 2006/7859 K. sayılı içtihadında olduğu gibi, bu tür davalarda, değişen kurumun özelleştirme uygulamaları sonucu olmasına bakmaksızın istisna hükmünü Yasanın lafzına uygun olarak yorumlamaktadır. Ancak:

Uyuşmazlığın çözümü, davada uygulanacak 2829 Sayılı "Sosyal Güvenlik Kurumlarına Tabi Olarak Geçen Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun"un 8. maddesinin yorum yoluyla gerçek amacının tespitinde yatmaktadır. Bu konuda, Yargıtay HGK 2011 - 21/814 SY karar gerekçesinde de bahsedildiği gibi,

".....Uyuşmazlığın çözümü, davada uygulanacak 2829 Sayılı Yasa'nın 8. maddesinin yorum yoluyla gerçek amacının tespitinde yatmaktadır.

Anılan maddede "birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden, ilgililere, son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kurumca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca kendi mevzuatına göre aylık bağlanır ve ödenir" hükmüne yer verilmiştir.

Özel Dairece; uyuşmazlığın çözümüne esas alman bu madde yorumlanırken söz ve deyimlerin lâfzi anlamına sıkı sıkıya bağlı kalınarak yasa maddesi yorumlanıp sonuca kavuşturulmuştur. Ne var ki, çoğu defa tek başına metinden hareket ederek yorum yoluna başvurmak sağlıklı sonuca kavuşmayı önleyebilir. Yasanın amacı sözle (lafizla) çelişiyorsa, söze değil öze önem verilmek gerekir. Yorumda asıl olan, adalete uygun sonuca kavuşmak olmalıdır.

22.02.1997 gün ve 1/1 sayılı Yargıtay içtihadı Birleştirme Kararında da belirtildiği üzere bir Kanun hükmünün, yasaya konuluş amacına aykırı sonuç doğuracak şekilde yorumlanması hukuk ilkelerine ve yasanın hem sözü ve hem de özü ile uygulanmasını öngören TMK'nun 1. maddesine uygun olmaz.

Gerçekten de; somut olayda izlenildiği gibi, Sosyal Güvenlik Kurumlan arasında norm ve standart birliği bulunmamaktadır. Sosyal Güvenlik Kurumlan arasında, yalnızca aylıkların seviyesi bakımından değil, koruma kapsamına

alınan tehlikeler ve hak kazanma şartları bakımından da farklılıklar olduğu belirgindir.

Önemli olan, hangi kurum olursa olsun, aynı külfete katlanan insanların ayın haklara sahip olmasının sağlanması olmalıdır. Esasen; Sosyal Güvenlik Kurumlan 'nıı görevi Sosyal Sigorta Kanunları çerçevesinde kapsama aldıkları kişileri koruma garantisini sağlamaktır. Sigorta hukukunda amaç, yüksek standartta sosyal güvenlik sağlayan bir sistemin oluşturulmasıdır.

Yine, sosyal sigortalar külfet-nimet dengesi üzerine kurulan kurumlardır. O nedenle, külfetin (çalışıp primleri ödemek) karşılığının alınmaması sosyal güvenlik sisteminin amacıyla bağdaşmaz ve böyle bir uygulamada kabul edilemez. Buna, aksi bir yorum, sisteme duyulan güveni ortadan kaldırır. En önemlisi, yükümlülüklerini zamanında yerine getirenlerin bir anlamda cezalandırılması olur ki, bu sosyal adalet duygusunu zedeler.

Öte yandan bozma kararındaki şekliyle yasa yorumlandığında; primlerini ödeyen sigortalı katlandığı külfetin karşılığını alamayacaktır. Bu durum külfet-nimet dengesini bozacağından, üstün görülemez. Oysa, yasanın aradığı koşulları yerine getiren özellikle istenilen hizmet sürelerini dolduran ve primlerini düzenli bir şekilde ödeyen sigortalının buna uygun hakkını alması da zorunludur.

Esasen; 2829 Sayılı Yasanın amacı hiçbir kurumdaki hizmeti aylık bağlanmasına yeterli olmayan sigortalı ve hak sahiplerine aylık bağlanmasını sağlamak ve değişik kurumlardaki hizmetler birleştirilerek ziyan olmasını önlemektir...." tespitinde bulunarak, davaya konu uyuşmazlıkta uygulama yeri olan 2829 sayılı Yasanın 8. Maddesinin kanun uyarınca kurumu değişenler ibaresinin nasıl yorumlanması gerektiğine dair içtihatta bulunmuştur.

2829 sayılı yasa ile amaçlanan, hizmetlerin birleştirilmesi, çalışanların çeşitli sosyal sigorta kuramlarında geçen dağınık hizmetlerinin, tabi oldukları son sigorta kurumu koşullarına göre sürekli aylık veya gelir sağlama olanağı verecek şekilde eklenmesi, bunu yaparken de düzenlenen istisna hükümler ile istismarlara engel olmaktır. Ancak, diğer taraftan, kazanılmış haklarında korunması genel hukuk ilkelerindendir. 5510 sayılı Kanunun "Yürürlükten Kaldırılan Hükümler" başlığım taşıyan 106. maddesinin 5.bendi ile 2829 sayılı kanun yürürlükten kaldırılmıştır. Ancak geçiş süreci içinde 506 sayılı Kanunun geçici 20.maddesine göre kurulan sandıklar hala mevcudiyetlerini muhafaza etmektedirler. Bu sandıkların "bankalar, sigorta ve reasürans şirketleri, ticaret odaları, borsalar veya bunların teşkil ettikleri birlikler personeli için kurulmuş bulunan sandıkların" (vakıf veya banka emekli sandıklarının) iştirakçileri ile aylık veya gelir bağlanmış olanlar ile bunların hak sahiplerinin Sosyal Güvenlik Kurumu'na devrini ve sandık iştirakçilerinin Kanun'un 4. maddesinin (a) bendi kapsamında sigortalı sayılmalarını düzenleyen süre 8 Nisan 2013 tarihli ve 2013/4617 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile bir yıl daha uzatılmıştır.

Davacının, Emekli Sandığına tabi bir kamu kurumuna atanması, bağlı olduğu sandığa mevcudiyet veren Bankaların kanunla isim değiştirmesi, başka bir kurama dönüştürülmesi nedenine dayanmamaktadır. 4603 sayılı Yasanın 1. maddesinin de belirlenen" Türkiye Cumhuriyeti Ziraat Bankası, Türkiye Halk Bankası Anonim Şirketi ve Türkiye Emlak Bankası Anonim Şirketinin (bankalar) çağdaş bankacılığın ve uluslararası rekabetin gereklerine göre çalışmalarını ve özelleştirmeye hazırlanmalarını sağlayacak şekilde yeniden yapılandırılmaları ile hisse satışlarına ilişkin düzenlemelerin ve hisselerin tamamına kadarının özel hukuk hükümlerine tabi gerçek ve tüzel kişilere satışının gerçekleştirilmesi" amacı doğrultusunda, özelleşmeye hazırlanan kurumda çalışan davacının 4046 sayılı Yasanın 22. Maddesine göre fazla elaman olarak belirlenerek, bir başka kamu kurumuna atanması nedenine dayanmaktadır. Davacı dışında aynı Bankalarda çalışan istihdam fazlası personel olarak nakle tabi tutulmayan kişilerin Vakıf sandığının bağlı olduğu emeklilik sistemi üzerinden yaşlılık aylığına hak kazanarak, emekli sandığı sistemine göre daha avantajlı hale geldiklerinde kuşku bulunmamaktadır. Sigortaya tabi hizmetinin 22 yıldan fazlasını Vakıf sanığında geçiren davacı bakımından 2829 sayılı yasanın 8. Maddesindeki istisna hükmünün maddenin lafzi yorumu ile uygulanmasına olanak bulunmamaktadır. Aksi düşünce 2829 sayılı yasanın amacına, adalet ve eşitlik ilkelerine uygun düşmemektedir.

Açıklanan nedenle, davacının "T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından yaşlılık aylığı bağlanması gerektiğinin tespitine karar" verilmesi gerekmektedir.

SONUÇ:

Hüküm uyuşmazlığının çözümü ve hakkın yerine getirilmesi bakımından ise, yukarıda açıklanan sonuca uygun olan İdare Mahkemesi kararına üstünlük tanımak ve Adli yargı kararını kaldırmak sorunu çözmeyecektir. Zira, idari yargı yerinde verilen kararla davacının emekli sandığından yaşlılık aylığı bağlanması işlemi iptal edilmiş iken, adli yargı yerinde ise, Vakıf Sandığından yaşlılık aylığı bağlanması talebi reddedildiğinden, kararlardan sadece birine üstünlük tanınarak sorun çözümlenemeyeceğinden, 2247 sayılı yasanın 25/1. Maddesi uyarınca her iki kararında kaldırılması suretiyle, davacının T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve Türkiye Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfından yaşlılık aylığı bağlanması gerektiğinin tespitine karar" verilmesi suretiyle uyuşmazlığın esastan çözülmesi gerektiği düşünülmektedir."şeklinde yazılı düşünce vermiştir.

İNCELEME VE GEREKÇE :

Uyuşmazlık Mahkemesi Hukuk Bölümü'nün, Serdar ÖZGÜLDÜR'ün Başkanlığında, Üyeler: Ali ÇOLAK, Yusuf Ziyaattin CENİK, Alaittin Ali ÖĞÜŞ, Süleyman Hilmi AYDIN, Mehmet AKBULUT ve Yüksel DOĞAN'ın katılımlarıyla yapılan 28.09.2015 günlü toplantısında:

I-İLK İNCELEME: 2247 sayılı Uyuşmazlık Mahkemesinin Kuruluş ve İşleyişi Hakkında Kanun'un "Mahkemenin görevi" başlığını taşıyan 1. maddesinde, "Uyuşmazlık Mahkemesi; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ile görevlendirilmiş, adli, idari ve askeri yargı mercileri arasındaki görev ve hüküm uyuşmazlıklarını kesin olarak çözmeye yetkili ve bu kanunla kurulup görev yapan bağımsız bir yüksek mahkemedir" denilmiş; 24. maddesinde (Değişik birinci fikra: 21/1/1982-2592/7 md.)ise,1 nci maddede gösterilen yargı mercilerinden en az ikisi tarafından, görevle ilgili olmaksızın kesin olarak verilmiş veya kesinleşmiş, aynı konuya ve sebebe ilişkin, taraflarından en az biri aynı olan ve kararlar arasındaki çelişki yüzünden hakkın yerine getirilmesi olanaksız bulunan hallerde hüküm uyuşmazlığının varlığının kabul edileceği belirtilmiştir.

Anılan hükme göre, hüküm uyuşmazlığının varlığı için:

a) Uyuşmazlık yaratan hükümlerin, adli, idari veya askeri yargı mercilerinden en az ikisi tarafından verilmesi,

b) Konu, dava sebebi ve taraflardan en az birinin aynı olması,

c) Her iki kararın da kesinleşmiş olması,

d) Kararlarda davanın esasının hükme bağlanması,

e)Kararlar arasındaki çelişki nedeniyle hakkın yerine getirilmesinin olanaksız bulunması koşullarının birlikte gerçekleşmesi aranmaktadır.

Hüküm uyuşmazlığı bulunduğu ileri sürülen idari yargı ve adli yargı kararlarının incelenmesinden; ortada idari (Ankara 7. İdare Mahkemesi'nin 21.12.2011 gün E:2010/1625 K:2011/1963) ve adli (Ankara 17.İş Mahkemesi'nin 16.12.2008 gün ve E:2008/1086, K:2008/863) yargı yerlerince verilmiş ve kesinleşmiş kararlar bulunduğu; davanın taraflarının en az birinin (O. T.) aynı olduğu anlaşılmıştır.

Konu ve dava sebebinin aynı olup olmadığının incelenmesinden:

Uyuşmazlık davacı O.T.'un T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi bünyesinde 10.06.1981- 01.10.2002 yılları arasında çalıştıktan sonra, 4603 Sayılı TC Ziraat Bankası, T. Halk Bankası Anonim Şirketi ve T. Emlak Bankası Anonim Şirketi Hakkındaki Kanunun Geçici 1.maddesinin 3. Fıkrası uyarınca bankaların mevcut personeli yeniden yapılandırma sürecinde istekleri halinde 4046 Sayılı "Özelleştirme Uygulamalarının Düzenlenmesine ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un" 22. maddesine göre diğer kamu kurum ve kuruluşlarına nakledileceğine dair düzenlemeler çerçevesinde istihdam fazlası personel olarak nakle tabi tutularak Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğünde657 Sayılı. Yasa kapsamında çalıştırılmak üzere naklen atamasının yapılmıştır. Davacı Emekli Sandığına tabi olarak 01.10.2002-15.01.2006 tarihleri arasında 3 yıl 3 ay 14 gün (1184 gün) sonra emekliye ayrılmış, kendisine toplam hizmet süresi üzerinden Emekli Sandığı tarafından yaşlılık aylığı bağlanarak emekli ikramiyesinin ödenmiştir. Uyuşmazlık, davacının hizmetlerinin T.C. Emekli Sandığında mı, yoksa T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfında mı birleştirilmesine ve giderek yaşlılık aylığının bu Sosyal güvenlik kuruluşlarından hangisi tarafından, bağlanması gerektiğine ilişkindir.

Dava sebebi; Olayımızda her iki davanın sebebi, davacı O. T.'un T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi bünyesinde (yaklaşık 21 yıl) ve Emekli Sandığına tabi olarak (yaklaşık 3 yıl 3 ay) çalışması ve davacının emeklilik ikramiye ve haklarının çalıştığı hangi kurum tarafından ödeneceğine ilişkindir. Olayımızda davacı hakkında adli ve idari yargı yerlerinde görülen ve çözülen her iki dava sebebi yani maddi vakıalar aynıdır.

Dava konusuna gelince; adli yargıda davanın konusu;davacının T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı aylık bağlanmasına ilişkin olup davacının davasının reddine karar verilirken, idari yargıda davacının T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerekmekte olup, davacının Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurunun reddine ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmediği gerekçesiyle iptaline hükmetmiş vehüküm uyuşmazlığı olduğu iddia edilen kararlar arasında dava konuları da aynıdır.

Kararlardan işin esasının hükme bağlanmasının incelenmesinden;

Uyuşmazlığa konu olayda;davacının T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı aylık bağlanmasına ilişkin olarak davacının adli yargıdaki davasının reddine karar verirken, idari yargıda davacının T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerektiği ve davacının Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurunun reddine ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmediği gerekçesiyle iptaline hükmederek davaların esastan karar verildiği anlaşılmıştır.

Hüküm uyuşmazlığının kabul edilebilmesi için öngörülen bir diğer husus ise; kararlar arasındaki çelişki nedeniyle hakkın yerine getirilmesinin olanaksız bulunmasıdır.

İdari yargıda yapılan yargılama sonucu idari işlemin iptali ile davacının Emekli sandığından olan emeklilik aylığının iptal edilmesine karar verilirken, adli yargıda davacının T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı aylık bağlanmasına ilişkin olarak davanın reddine karar verilmiştir. İdari yargı yerinde verilen karar ile adli yargıda verilen kararlar birlikte değerlendirildiğinde davacının hakkının yerine getirilmesi olanaksız hale getirilmiştir

Bu durumda, 2247 sayılı Yasa'nın 24. Maddesinde açıklandığı üzere; tarafları, konusu ve dava sebebi aynı olan ve kesinleşmiş kararlar arasında hüküm uyuşmazlığı doğduğu ve kararlar arasında çelişki nedeniyle hakkın yerine getirilmesi olanaksız hale geldiği açıktır.

Belirtilen nedenlerle;

1-Ankara 7. İdare Mahkemesi ile Ankara 17. İş Mahkemesi kararları arasında, 2247 sayılı Yasa'nın 24. Maddesinde öngörülen koşulların gerçekleştiği anlaşıldığından hüküm uyuşmazlığı bulunduğuna,

2- 2247 sayılı Yasanın 25. maddesi hükümleri uyarınca

a) İdari Yargılama Usulü Yasası gözetilerek Uyuşmazlık Mahkemesine yapılan başvuruya ait dilekçe ve eklerinin 30 gün içinde cevap verilmek üzere Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı ve Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi'na bildirilmesi, verilen cevapların karşı tarafa tebliği suretiyle dosyanın tekemmülünün sağlanmasına,

b) Usulü işlemler tamamlandıktan ve esas hakkındaki rapor yazıldıktan sonra Başkanlıkça belirlenecek günde işin esasının görüşülmesine 06.07.2015 tarihinde OY BİRLİĞİ İLE KARAR VERİLMİŞTİR.

Bunun üzerine Uyuşmazlık Mahkemesine yapılan başvuruya ait dilekçe karşı tarafa tebliğ edilmiş; Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı tarafından yasal süresi içerisinde verilen cevap dilekçesinde, Ankara 7.İdare Mahkemesince verilen kararın kaldırılmasına karar verilmesi talep edilmiştir.

II-ESASIN İNCELENMESİ:

Uyuşmazlık Mahkemesi Hukuk Bölümü'nün, Serdar ÖZGÜLDÜR'ün Başkanlığında, Üyeler: Ali ÇOLAK, Yusuf Ziyaattin CENİK, Alaittin Ali ÖĞÜŞ, Süleyman Hilmi AYDIN, Mehmet AKBULUT ve Yüksel DOĞAN'ın katılımlarıyla yapılan 28.09.2015 günlü toplantısında:

Başvuru dilekçesi ve ekleri, uyuşmazlığa konu edilen kararlara ilişkin dava dosyaları, ilgili Başsavcıların düşünce yazıları, dayanılan Yasa ve Yönetmelik kuralları, taraflarca verilen dilekçe ve ekleri ile Raportör-Hakim İsmail SARI'nın hazırladığı rapor okunup incelendikten; 2247 sayılı Yasa'nın 25. maddesinin verdiği yetkiye dayanılarak sözlü açıklama için önceden belirlenen 28.09.2015 gününde, istemde bulunan O.T. vekili Av. F.E., Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanlığı vekili Av.N.T. ile Ziraat Bankası ve T.Halk Bankası A.Ş. Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi vekili Av. C. R.'ınsözlü açıklamaları dinlendikten ilgili Başsavcılarca görevlendirilen Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Uğurtan ALTUN'un yazılı düşünceleri doğrultusundaki açıklamaları ile Danıştay Savcısı Yakup BAL'ın yazılı düşüncelerinden farklı olarak, hüküm uyuşmazlığına konu dava dosyasında, davacının emekli olduğu zaman çalışmakta olduğu kurum nedeniyle Emekli Sandığından maaş bağlanması yönünde sözlü beyanları alındıktan sonra GEREĞİ GÖRÜŞÜLÜP DÜŞÜNÜLDÜ:

Hüküm uyuşmazlığına esas teşkil eden ve davada çözümü gereken sorun, davacının 10.6.1981-1.10.2002 tarihleri arasında 21 yıl 3 ay 22 gün süreyle davalılardan T.C. Ziraat Bankası A.Ş. ve T. Halk Bankası A.Ş. mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi (Vakıf) bünyesinde sigortalı olarak çalıştıktan sonra, 4603 sayılı T.C. Ziraat Bankası, T.Halk Bankası Anonim Şirketi ve T.Emlak Bankası Anonim Şirketi Hakkındaki Kanunun Geçici 1 nci maddesi uyarınca "İstihdam fazlası personel" olarak, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu uyarınca istihdam edilmek üzere nakle tabi tutularak, Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü emrine naklen atamasının yapılması sonrasında, T.C. Emekli Sandığına tâbi olarak 1.10.2002-15.1.2006 tarihleri arasında 3 yıl 3 ay 14 gün (1184 gün) çalıştıktan sonra emeklilik isteminde bulunması üzerine, kendisine diğer davalı SGK (devredilen Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü) tarafından 1.2.2006 tarihinden itibaren emekli aylığı bağlanarak emekli ikramiyesinin ödenmesi sonrasında 15.2.2006 tarihinde davalılardan "Vakıf" nezdinde yaptığı "yaşlılık aylığının Vakıfça bağlanması isteminin" reddi üzerine adli ve idari yargı yerlerince verilip kesinleşen kararlarla, sonuçta hiçbir yerden aylık alamaz hale gelmesine yol açan hukuki değerlendirmelerden hangisine geçerlik tanınması gerektiğine, diğer bir deyişle davacıya davalı SGK'ca emeklilik aylığı bağlanmasının mı, yoksa diğer davalı Vakıf'ça yaşlılık aylığı bağlanmasının mı doğru olacağına karar vermek suretiyle, adli ve idari yargı kararları arasında doğan hüküm uyuşmazlığının giderilmesine dairdir.

Adli yargı yerinde yapılan yargılamada; Ankara 17.İş Mahkemesince önce "...2829 sayılı Kanunla güdülen amacın, hiçbir Kurumdaki hizmeti yaşlılık aylığı bağlanmasına yeterli olmayan sigortalıların hizmet birleştirilmesi suretiyle aylık bağlanması olup; bu nedenle sosyal güvenlik kurumlarından birindeki hizmetin yaşlılık aylığı bağlanması için yeterli olması halinde, o güvenlik kuruluşunca diğer güvenlik kuruluşundaki hizmetin nazara alınmadan yaşlılık aylığı bağlanması yolunda olduğu, bu durumda davacının T.C. Emekli Sandığından emekli olması gerektiği yolundaki vakıf işleminin iptali gerektiği davalı Vakıfça davacıya 1.2.2006 tarihinden geçerli olmak üzere yaşlılık aylığı bağlanması gerektiğinin tespiti gerektiği..." gerekçesiyle davanın kabulüne karar verilmiş; Yargıtay 10.Hukuk Dairesinin "...2829 sayılı Kanunun 8.maddesine göre, bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi halinde, son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresinin fazla olduğu kuruma bakılmaksızın, fiili hizmet sürelerinin sonuncusunun tabi olduğu kurumca kendi mevzuatı uyarınca aylık bağlanması öngörülmekle, en fazla hizmet süresi kuralına istisna getirilmiştir. Davacının kurumu kanunla değiştirildiğinden, hizmetlerinin T.C. Emekli Sandığında birleştirilerek bu kurumca aylık bağlanmasında yasaya aykırılık bulunmamaktadır. Öte yandan; sosyal güvenlik kurumlarından birine tâbi olarak geçen hizmet süresinin aylık bağlanmaya yetmesi halinde, sigortalının tercih hakkı bulunduğu öngörülmüş ise de, davacının bağlı olduğu kurum yasa ile değiştirildiğinden, anılan yasa hükmü gereğince artık tercih hakkından söz edilemeyeceği tartışmasızdır. O nedenle bu işlemden dönülmesi de olanaklı değildir. Mahkemece, yukarıda yazılı maddi ve hukuksal olaylar dikkate alınmaksızın yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve yasaya aykırı olup bozma nedenidir..." gerekçesiyle bu hüküm bozulmuş; Ankara 17.İş Mahkemesi bu bozma ilamına uyarak, ilamda belirtilen gerekçelerle davanın reddine karar vermiş ve bu karar Yargıtay 10.Hukuk Dairesince onanmak suretiyle kesinleşmiştir.

İdari yargı yerinde yapılan yargılamada ise aynı yasa hükmüne tam aksi yönde bir yorum getirilmiş olup, Ankara 7.İdare Mahkemesince "...Davacının Ziraat Bankasında çalışmakta iken 4603 ve 4046 sayılı Kanunun 22.maddesi uyarınca Kredi ve Yurtlar Kurumu Bursa Bölge Müdürlüğü emrine atanması ile çalıştığı kurum ve tâbi olduğu sosyal güvenlik kuruluşu değişmiş ise de, bu husus 2829 sayılı Kanunun 8.maddesinin 2.fıkrasında tanımlanan 'bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi' olarak nitelendirilemeyeceği gibi, davacının son yedi yıllık fiili hizmet süresinden yarısından fazlası...Yardım Sandığı Vakfına tâbi olarak geçtiğinden, 2829 sayılı Kanunun 8/1.maddesi uyarınca...Yardım Sandığı Vakfınca emekli aylığı bağlanması gerektiği açık olup, davacının Emekli Sandığınca bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurusunun reddine ilişkin dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmemiştir...." gerekçesiyle işlemin iptaline karar verilmiş ve bu karar Danıştay 12.Dairesince onanmış, karar düzeltme istemi de reddedilmek suretiyle kesinleşmiştir.

Davacının halen davalılar Vakıf ile SGK'dan aylık alıp almadığının öğrenilmesi amacıyla Mahkememizce yazılan yazılara verilen cevaplara göre, davacı halen davalı Vakıf'tan yaşlılık aylığı almadığı gibi (28.4.2015 tarih ve 7266 sayılı cevabi yazı); davalı SGK'dan da emekli aylığı almamaktadır. Hatta, Ankara 7.İdare Mahkemesi'nin kesinleşen 21.12.2011 tarih ve E:2010/1625, K:2011/1963 sayılı kararı gereğince, emeklilik işleminin iptali nedeniyle, aylıkları bağlandığı tarihten itibaren kesilmiş ve 15.2.2006-30.6.2012 tarihleri arasında ödenen emekli aylıkları ve ek ödemeler tutarı olan 65.323,35 TL davacı adına borç kaydedilerek, takibine başlanmıştır. (11.5.2015 tarihli cevabi yazı)

Hüküm uyuşmazlığına esas teşkil eden mevzuat hükümleriyle adli ve idari yargı içtihatlarına ana hatlarıyla temas etmekte yarar bulunmaktadır.

Öncelikle "Yardım Sandığı Vakıfları" ile ilgili gelişmelerin ortaya konulması gerekmektedir.

17.7.1964 tarih ve 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nun Geçici 20. maddesiyle bankalar, sigorta ve

reasürans şirketleri, ticaret odaları, sanayi odaları, borsalar veya teşkil ettikleri birliklerin personeline malullük, yaşlılık ve ölümlerinde yardım yapmak üzere birer vakıf teşkil etmekle yükümlü oldukları, bu vakıfların yapacakları aylık dahil emeklilik yardımlarının 506 sayılı Kanun'da öngörülen tutarlardan aşağı olamayacağı, sözkonusu vakıfların (sandıkların) hem Çalışma Bakanlığı hem de Maliye ve Ticaret Bakanlıklarının kontrol ve denetimine tâbi tutulacağı hüküm altına alınmış; 11.5.1976 tarih ve 1992 sayılı Kanunla hem bu sandıklar hem de bunların iştirakçileri ile sandıklarından aylık alanların bir yıl içerisinde Sosyal Sigortalar Kurumu'na devredilmesi öngörülmüştür.

Sözkonusu yasal düzenlemenin iptali için Cumhurbaşkanı'nca açılan iptal davası üzerine Anayasa Mahkemesi, 25.1.1977 tarih ve E. 1976/36, K. 1977/2 sayılı kararıyla, aşağıdaki gerekçesiyle sözkonusu kuralın iptaline karar vermiştir.

". Geçici 20. madde ile getirilen durumu özetlemek gerekirse; bu maddede sayılan kuruluşlara ait personelin sosyal güvenliğini sağlamak için, Devlet, bu kuruluşlara sosyal sigorta örgütü kurdurmuştur. Vakıf yolu ile kurulan bu örgütlerin mensuplarına sağladığı yararların genel sosyal güvenlikten, başka bir deyimle 506 sayılı Kanunla sağlanandan aşağı düşmesi halinde, üç Bakanlıktan oluşan denetim organının alınmasına lüzum gördüğü önlemlerin yerine getirilmesiyle sandıklar ve ilgili kuruluşlar yükümlü tutulmuş ve böylece bu maddenin kapsamında olan personelin sosyal güvenliği, genel sosyal güvenlikten aşağı olmayacak bir biçimde sağlanmış olmaktadır. Sosyal hukuk devletinin temel ereği, sosyal hakların ve sözgelimi sosyal güvenliğin en iyi, en sağlam ve en etkin bir biçimde sağlanmasıdır. Bunun için devlet ya kendisi bu işi üstlenerek sosyal güvenlik haklarını sağlayacak ya da kendi dışında bu hakkın sağlanmasına olanak yaratarak kurduğu örgütü denetleyecektir. Devletin, haklı bir neden ortaya koymaksızın, kendi kurduğu örgütten farksız ve hatta ondan daha üstün sosyal güvenlik hakkı sağlayan vakıf kuruluşlarına el atması, sosyal hukuk devleti ilkesi ile bağdaştırılmaz. O halde kuruluşlar hakkında hiçbir inceleme yapılmadan ve bu örgütlerin durumları açık ve seçik olarak ortaya konulmadan mensuplarının sosyal sigortalar kapsamına ilke olarak alınmasında Anayasa'ya uyarlık yoktur. Devletin görevi, bu kuruluşların doğal kaynaklarını kurutmak değil, onların güçlenmelerini sağlamak ve bu yolla ilgililerin sosyal güvenlik haklarını güvence altına almaktır. Dava konusu EK 1. madde hükmünün tümünün Anayasaya aykırı olduğuna ve İPTALİNE."

506 sayılı Kanun'un Geçici 20. maddesinin ikinci değiştirilme girişimi 19.10.2005 tarih ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu'nun Geçici 23. maddesiyle yapılmış ve anılan kuralla, sözkonusu sandıkların iştirakçileri ile bu sandıklardan kendilerine yaşlılık ve ölüm aylığı ve gelir bağlanmış olanlar ile bunların hak sahiplerinin, herhangi bir işleme gerek kalmaksızın, bu maddenin yayımı tarihinden itibaren üç yıl içinde Sosyal Sigortalar Kurumu'na devredilerek 506 sayılı Kanun kapsamına alınacağı ve bu Kanun kapsamında sigortalı sayılacakları hüküm altına alınmış; bu yasal düzenlemeye karşı Cumhurbaşkanı ve 119 milletvekilinin açtıkları iptal davalarında Anayasa Mahkemesi, 22.3.2007 tarih ve E.2005/139, K.2007/33 sayılı kararıyla, aşağıdaki gerekçeyle kuralın iptaline karar vermiştir:

". sosyal devletin görevi, güçsüzleri koruyarak sosyal adaleti, sosyal refahı ve sosyal güvenliği sağlamaktır. Sosyal hukuk devleti, kişisel özgürlük, sosyal adalet ve sosyal güvenlik öğelerini birbirleriyle bağdaştırarak 'hukuk devleti' ile 'sosyal devlet' arasındaki uyumu sağlar. Çağdaş uygarlığın simgesi olarak tüm toplumlarca benimsenmiş ve evrensellik kazanmış olan sosyal güvenlik kavramı, özde bireyin karşılaşacağı tehlikelere karşı güvence arayışının ürünüdür. Bireye asgari bir güvence sağlamak, sosyal güvenliğin temel amacıdır. Maddenin birinci fıkrası, sandık iştirakçileri ile malullük, yaşlılık ve ölüm sigortasından aylık veya gelir bağlanmış olanlar ile bunların hak sahiplerinin 506 sayılı Yasa kapsamına alınmak suretiyle devrini öngörürken, altıncı fıkrası bu devrin iştirakçilerin 506 sayılı Yasa'ya göre emsallerine uygun olarak intibaklarının yapılması suretiyle gerçekleştirileceğini belirtmektedir. Bu durum, 506 sayılı Yasa kapsamındakilere uygulan prim oranlarının üzerinde prim uygulamasında bulunan sandıklardan, malullük, yaşlılık ve ölüm sigortasından aylık bağlanmış olanlar ile bunların hak sahiplerinin gelecekte gelir kaybına uğramalarına yol açabilecektir. Her ne kadar sandıkların varlıkları sona erdirilmemekte ve maddenin beşinci fıkrasında da sandıkların 506 sayılı Yasa'nın öngördüğü sosyal hakların ve ödemelerin üzerinde sağlamış oldukları sosyal sigorta haklarına ve ödemelerine devam edebilecekleri belirtilmekte ise de, kural gereği devir tarihi itibariyle devredilen kişilerle ilgili olarak sandıkların yükümlülüğünün peşin değerinin hesaplanarak borçlandırılması ve sandık iştirakçilerinin devri nedeniyle sağlanan prim gelirleri yönünden de büyük kayba uğrayacak olmaları, sandıkların 506 sayılı Yasa'nın öngördüğü sosyal hakların ve ödemelerin üzerinde sağlamış oldukları sosyal sigorta haklarını ve ödemelerini gerçekleştirebilmelerini ve devam ettirebilmelerini tehlikeye düşürebilecektir. Sandıkların bu haklan ve ödemeleri gelecekte karşılamakta ödeme güçlüğüne düşebilecekleri gözetildiğinde, bu kişilerin haklarının korunması için gerekli düzenlemelerin yapılması sosyal hukuk devleti ilkesinin bir gereğidir. Açıklanan nedenlerle kural Anayasanın 2. maddesine aykırıdır. İptali gerekir."

Anayasa Mahkemesi'nin bu iptal kararı üzerine 17.4.2008 tarih ve 5754 sayılı Kanun'un 73. maddesiyle 5510 sayılı Kanun'a "506 sayılı Kanunun Geçici 20 nci maddesi kapsamındaki sandıklar ve ilgili hükümler" başlığıyla Geçici madde 20 eklenmiş; bu maddenin birinci fıkrasının iptali istemiyle açılan iptal davasında Anayasa Mahkemesi 30.3.2011 tarih ve E.2008/56, K.2011/58 sayılı kararı ile iptal isteminin reddine (oyçokluğuyla) karar vermiştir. Anılan düzenlemeyle, 506 sayılı Kanun'un Geçici 20. maddesi kapsamındaki bankalar, sigorta ve reasürans şirketleri, ticaret odaları, sanayi odaları, borsalar veya bunların teşkil ettikleri birlikler personeli için kurulmuş bulunan sandıkların "iştirakçileri ile aylık veya gelir bağlanmış olanlar ile bunların hak sahiplerinin" herhangi bir işleme gerek kalmaksızın, bu maddenin yayımı tarihinden (8.5.2008) itibaren üç yıl içinde Sosyal Güvenlik Kurumu'na devredilerek 5510 sayılı Kanun kapsamına alınacağı, devir için öngörülen bu sürenin Bakanlar Kurulu kararı ile en fazla iki yıl daha uzatabileceğini, devir tarihi itibariyle sözkonusu sandık iştirakçilerinin 5510 sayılı Kanun'un 4. maddesinin (a) bendi kapsamında sigortalı sayılacakları hüküm altına alınmış; bu sandıkların mensupları yeni sosyal güvenlik sistemine intibak ettirilmiş olmakla beraber, bu sandıklar kapatılmamış ve sözkonusu yasal düzenlemeyle mensuplarına ek sosyal güvenlik sağlama fonksiyonlarına müdahale edilmemiştir. Öte yandan, Anayasa Mahkemesi'nin işaret edilen 30.3.2011 tarih ve E.2008/56, K.2011/58 sayılı red kararının gerekçesinde de ".5510 sayılı Kanun'a eklenen Geçici 20. maddenin iptal istemi dışında kalan diğer fıkralarında, kural kapsamındakilerin aylık ve gelir farklarının Sosyal Güvenlik Kurumu

tarafından ödenmeye devam edilmesi zorunluluğunun bulunması ve vakıf senedinde bulunmasına rağmen karşılanmayan diğer sosyal haklar ile ödemelerin yalnızca sandıklar tarafından değil, aynı zamanda sandık iştirakçilerini istihdam eden kuruluşlarca da ödenmesi öngörüldüğünden, kural kapsamındakilerin haklarının korunmadığı söylenemez." denilmektedir.

Son olarak 13.2.2011 tarih ve 6111 sayılı Kanun'un 53. maddesiyle 1.7.1964 tarih ve 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nun Geçici 20. maddesine eklenen fıkra ile, aynı maddenin (Geçici 20'inci madde) birinci fıkrasının (b) bendinin uygulanmasında, yardımların sağlanması ve bağlanması yönünden alt sınırın belirlenmesinde muadil miktar karşılaştırmasının esas alınacağı, ancak gelir ve aylıkların artırılmasında 506 sayılı Kanun'a göre bağlanan gelir ve aylıkların artırımına ilişkin hükümlerin devir tarihine kadar uygulanmayacağı ve bu hükmün, yürürlüğe girdiği tarihten önceki artışlarda ve görülmekte olan davalar hakkında da uygulanacağı hüküm altına alınmıştır. Bu hükmün iptali için açılan dava da Anayasa Mahkemesinin 9.5.2013 tarih ve E. 2011/42, K. 2013/60 sayılı kararı ile reddedilmiştir.

İkinci olarak, 2829 sayılı Sosyal Güvenlik Kurumlarına Tabi Olarak Geçen Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun'un ilgili maddelerinin incelenmesi yerinde olacaktır.

2829 sayılı Kanun 8 nci maddesinde:

"Birleştirilmiş hizmet süreleri toplamı üzerinden ilgililere; son yedi yıllık fiili hizmet süresi içinde fiili hizmet süresi fazla olan kurumca, hizmet sürelerinin eşit olması halinde ise eşit hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca kendi mevzuatına göre aylık bağlanıp ve ödenir. / Ancak malullük, ölüm 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanununa göre yaş haddinden re'sen emekli olma süresi kanunla belirlenen vazifelere atanma veya seçilme ve bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinden sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır." denilmektedir.

Konu bakımından doğrudan ilgili bir diğer Kanun da 4603 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Ziraat Bankası, Türkiye Cumhuriyeti Halk Bankası Anonim Şirketi ve Türkiye Emlak Bankası Anonim Şirketi Hakkında Kanun'dur. Anılan Kanun'un 2.maddesinde:

"Madde 2 - 2 - Yeniden yapılandırma işlemlerinin tamamlanmasını müteakiben bankaların hisse satış işlemleri 4046 sayılı Özelleştirme Uygulamalarının Düzenlenmesine ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun hükümleri çerçevesinde sonuçlandırılır. (Ek cümle: 13/06/2012-6327 S.K./15.md.) 4046 sayılı Kanunun 4 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (ı) bendi, 17 nci maddesinin (B) bendinin son cümlesi, 37 nci maddesinin birinci fıkrasının (a) bendi bu bankalar hakkında uygulanmaz. Yeniden yapılandırma ve hisse satış işlemleri bu Kanunun yürürlüğe girmesinden itibaren on yıl içinde tamamlanır. Bakanlar Kurulu bu süreyi bir defaya mahsus olmak üzere yarısı kadar uzatabilir.

4 - Bankaların bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte mevcut personeli hakkında aylık, özlük ve emeklilikleri yönünden tabi oldukları mevzuatın uygulanmasına devam olunur. Bunlardan uygun görülenler istekleri halinde, emeklilik statüleri devam etmek üzere özel hukuk hükümlerine göre çalıştırılabilir. 5434 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Kanunu ile ilgileri devam eden personelin özel hukuk hükümlerine göre çalışacakları süreler kazanılmış hak aylıklarında değerlendirilir ve emeklilik işlemlerinde söz konusu Kanunun ek 48 inci maddesinin (b) fıkrası ile ek 68 inci maddesi hükümleri uygulanır. Bu kadro ve pozisyonlar emeklilik, istifa, ölüm ve sair nedenlerle boşaldıkları takdirde hiçbir işleme gerek kalmaksızın iptal edilmiş sayılır" denilmekte;

Anılan Kanunun Geçici 1 nci maddesinde ise"...Yeniden yapılandırma sürecinde bankaların yönetim kurullarınca gerek özel hukuk hükümlerine göre çalıştırılmak üzere kendisine sözleşme teklif edilen ancak özel hukuk hükümlerine göre çalışmayı kabul etmeyen gerekse özel hukuk hükümlerine göre çalışmayı uygun görülmeyip sözleşme imzalanmayan personel, bankaların yönetim kurullarınca Devlet Personel Başkanlığı'na bildirilir. Devlet Personel Başkanlığı kendisine bildirilen personel listelerini en geç kırkbeş gün içinde (özelleştirme kapsamı ve/veya programındaki kuruluşlar hariç) tespit edeceği kamu kurum ve kuruluşlarındaki boş kadro ve pozisyonlara atanmalarını sağlamak üzere ilgili kurum veya kuruluşa gönderir..." şeklinde düzenleme öngörülmektedir.

Davalılardan SGK (devredilen T.C. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü) tarafından emekli aylığı bağlandığı 1.2.2006 tarihi itibariyle 506 sayılı Kanun'un Geçici 20 nci maddesindeki "...Sözü edilen sandıkların mevzuatına tabi olarak geçen hizmetler ile emekli sandıkları kanunlarına veya malullük, yaşlılık ve ölüm sigortalarına tabi olarak geçen hizmetler yazılı istek halinde, 5.1.1961 tarihli 228 sayılı Kanunun aylık bağlanmasına ilişkin esasları dairesinde birleştirilerek tahsis yapılır..." hükmü uyarınca aynı zamanda hakkında (2829 sayılı Kanun hükümleri de gözetilerek) diğer davalı Vakıf'ca gerekli emeklilik şartlarının oluşması halinde aylık bağlanabilecek konumda olan davacı bakımından, adli yargı içtihatları yönünden de bir inceleme yapılmasında yarar görülmektedir.

2829 sayılı Kanunun 8 nci maddesinin yorumuyla ilgili 7.3.2012 tarih ve E:2011/21, K:2012/132 sayılı Yargıtay Hukuk Genel Kararının gerekçesi konuya ışık tutucu mahiyettedir:

"Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; 2829 sayılı Hizmetlerin Birleştirilmesi Hakkında Kanun'un 8.maddesinde yer verilen sigortalının son yedi yıllık süresi içinde fazla olan hizmet süresinin hesabında 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanuna tabi isteğe bağlı sigortalılık sürelerinin 'fiili hizmet süresi' kavramı içinde değerlendirilmesinin mümkün olup olmadığı, diğer bir ifade ile, son yedi yıllı sürenin hesabında 'sigortalılık süresi' olarak dikkate alınıp alınmayacağı ile davacının yaşlılık aylığına hak kazanıp kazanmadığı noktalarında toplanmaktadır. Uyuşmazlığın çözümü, davada uygulanacak 2829 sayılı Yasa'nın 8.maddesinin yorum yoluyla gerçek amacının tespitinde yatmaktadır...Özel Dairece; uyuşmazlığın çözümüne esas alınan bu madde yorumlanırken söz ve deyimlerin lafzi anlamına sıkı sıkıya bağlı kalınarak yasa maddesi yorumlanıp sonuca kavuşturulmuştur. Ne var ki, çoğu defa tek başına metinden hareket ederek yorum yoluna başvurmak sağlıklı sonuca kavuşmayı önleyebilir. Yasanın amacı sözle (lafızla) çelişiyorsa, söze değil öze önem verilmek gerekir. Yorumda asıl olan, adalete uygun sonuca kavuşmak olmalıdır. 20.2.1997 gün ve 1/1 sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararında da belirtildiği üzere bir kanun hükmünün, yasaya konulmuş amacına aykırı sonuç doğuracak şekilde yorumlanması hukuk ilkelerine ve yasanın hem sözü hem de özü ile uygulanmasını öngören Türk Medeni Kanununun 1.maddesine uygun olmaz. Gerçekten de; somut olayda izlenildiği gibi, Sosyal Güvenlik Kurumları

arasında norm ve standart birliği bulunmamaktadır. Sosyal Güvenlik Kurumları arasında, yalnızca aylıkların seviyesi bakımından değil, koruma kapsamına alınan tehlikeler ve hak kazanma şartları bakımından da farklılıklar olduğu belirgindir. Önemli olan, hangi kurum olursa olsun, aynı külfete katlanan insanların aynı haklara sahip olmasının sağlanmasıdır... O nedenle külfetin (çalışıp primleri ödemek) karşılığının alınmaması sosyal güvenlik sisteminin amacıyla bağdaşmaz ve böyle bir uygulama da kabul edilemez. Bunun aksi bir yorum, sisteme duyulan güveni ortadan kaldırır. En önemlisi, yükümlülüklerini zamanında yerine getirenlerin bir anlamda cezalandırılması olur ki, bu sosyal adalet duygusunu zedeler. Öte yandan bozma kararındaki şekliyle yasa yorumlandığında; primlerini ödeyen sigortalı katlandığı külfetin karşılığını alamayacaktır. Bu durum külfet-nimet dengesini bozacağından, üstün görülemez. Oysa, yasanın aradığı koşulları yerine getiren, özellikle istenilen hizmet sürelerini dolduran ve primlerini düzenli bir şekilde ödeyen sigortalının buna uygun hakkını alması da zaruridir. Esasen; 2829 sayılı Yasanın amacı, hiçbir kurumdaki hizmeti aylık bağlanmasına yeterli olmayan sigortalı ve hak sahiplerine aylık sağlanmasını sağlamak ve değişik kurumlardaki hizmetler birleştirilerek ziyan olmasını önlemektir... Açıklanan nedenlerle, 2829 sayılı Kanunun 8.maddesinin uygulama şeklinin ve kapsamının belirlenmesinde yapılacak yorumun, Kanunun amacına uygun olarak yapılması gerekmektedir... Yukarıda yapılan açıklamalar ışığında; yerel mahkemenin, isteğe bağlı sigortalılık sürelerinin, son yedi yıllık fiili hizmet sürelerinin tespitinde esas alınacağına ilişkin direnme gerekçesinde isabetsizlik bulunmamaktadır....”

Dava konusu ile büyük benzerlik gösteren ve sonuçta Yargıtay Hukuk Genel Kurulu’nun önüne kadar gelen bir uyuşmazlıkta; davalı Vakıf bünyesinde 20.10.1981-10.12.2002 tarihleri arasında 21 yıl 1 ay 20 gün çalışan ve 4603 sayılı Kanunun Geçici 1.maddesi uyarınca istihdam fazlası personel olarak nakle tabi tutularak bir kamu kurumuna (Orman Genel Müdürlüğüne) naklen atanan ve 657 sayılı Kanun kapsamında 30.1.2006 tarihine kadar çalıştıktan sonra emeklilik isteği üzerine kendisine T.C. Emekli Sandığınca emekli aylığı bağlanıp emekli ikramiyesi ödenen davacının, Vakıf’tan emekli aylığı bağlanması isteminin reddi üzerine açtığı dava Ankara 10.İş Mahkemesi’nce kabul edilerek, Vakıf’tan emekli aylığı hak kazandığının tespitine hükmedilmiş; Yargıtay 10.Hukuk Dairesi, hüküm uyuşmazlığına konu bu davadaki benzer gerekçeyle (davacının kurumunun kanunla değiştirildiği, bu nedenle hizmetlerinin 2829 sayılı Kanun kapsamında birleştirilerek aylık bağlanmasına imkan olmadığı, Emekli Sandığınca aylık bağlanmasının yerinde bulunduğu) hükmü bozmuş; Ankara 10.İş Mahkemesi’nin direnme kararı üzerine Yargıtay Hukuk Genel Kurulu 10.3.2010 tarih ve E:2010/10-126, K:2010/133 sayılı kararıyla aşağıdaki gerekçeyle ilk derece mahkemesi kararını yerinde bulmuştur:

“...Bir kanun hükmünün, yasaya konuluş amacına aykırı sonuç doğuracak şekilde yorumlanması hukuk ilkelerine ve yasanın hem sözü hem de özü ile uygulanmasını öngören Medeni Kanunun 1.maddesine uygun olmaz... Öte yandan bozma kararındaki şekliyle yasa yorumlandığında; çalışıp inanıp güvenerek, primlerini ödeyen sigortalı katlandığı külfetin karşılığını alamayacaktır. Farklı bir anlatımla, en fazla ödediği halde, en az alacaktır...Genel olarak, Sosyal Güvenlik yasaları ile kişilere sosyal güvenlik sağlayarak kişileri yaşadıkları toplum içinde insan onuruna yaraşır şekilde onu başkalarına muhtaç etmeyecek asgari bir hayat standardı sağlamak istenmiştir. Aksinin düşünülmesi Anayasanın ‘sosyal güvenliğin bir insan hakkı olduğuna’ ilişkin ilkesine de aykırılık oluşturur. Nitekim aynı ilkeden hareket edilerek kişilere askerlik hizmetinden veya yurt dışı hizmetlerinden, yaşlılık aylığı bağlanmasına yetecek kadar süreyi borçlanarak değerlendirme olanağı tanınmış, tüm süreyi borçlanma zorunluluğu konmamıştır...Öte yandan dosyaya emsal olarak sunulan Danıştay 11.Dairesinin 27/4/2009 gün ve 2008/12329-4256...sayılı kararlarında da aynı şekilde; ‘Vakıf bünyesinde çalışmakta olan işçinin Ziraat Bankası Yasasında yapılan değişiklik ve 4046 sayılı Kanunun 22.maddesi nedeniyle statü değişikliğine gidilmiş olduğu, davacının kamu bankasında çalışmakta iken 4046 sayılı Yasa hükümleri uyarınca bir kamu kuruluşunda görevlendirilmesinden sonra emeklilik sırasında tabi olduğu sosyal güvenlik kurumu değiştirilmiş olsa bile, bu hususun 2829 sayılı Kanunun 8.maddesinin 2.fikrasında tanımlanan ‘bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi’ olarak nitelendirilemeyeceğinden, son yedi yıllık hizmet süresi içinde en fazla fiili hizmetinin bulunduğu Yardım Sandığı Vakfından sözü edilen Kanunun 8.maddesinin 1.fikrasınca emeklilik aylığı bağlanması gerekirken, istisnai düzenlemeler getiren 8.maddesi 2.fikrası uyarınca işçiye emekli aylığı bağlanmasına ilişkin işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı’ açık bir şekilde ifade edilerek, burada yapılan açıklamalarla aynı sonuca varılmıştır. Aynı konuda adli yargı ile idari yargı arasında kanun maddesinin yorum farkı nedeniyle farklı sonuçlara gidilmesi, doğal olarak yargısal istikrarı ve yargıya olan inanç ve güveni sarsabilecektir. Yukarıda açıklanan kabul şekli göz önüne alındığında, bu istikrarın da korunacağı her türlü kuşkudan uzaktır. Yukarıda açıklananların ışığı altında; Özel Dairenin bozma kararında kabul edilen şekilde, söz ve deyimlerin lafzi anlamına sıkı sıkıya bağlanarak, 2829 sayılı Yasadan yararlanabilmek için kişiyi tüm sosyal güvenlik kurumlarına tabi hizmet sürelerini birleştirmeye zorlamanın sosyal güvenlik sistemi ve yasanın amacı ile bağdaşmadığı gerçeği karşısında...Mahkemenin bu konuya ilişkin direnmesi yerindedir...”

Yukarıdan beri yapılan tüm açıklamalar, işaret edilen mevzuat hükümleri, adli ve idari yargı kararları birlikte değerlendirildiğinde; hüküm uyuşmazlığına konu adli ve idari yargı kararlarındaki temel farklılığın, aynı mevzuat hükmünün (2829 sayılı Kanunun 8.maddesi) farklı yorumlanmasına dayandığı, davacının 4603 sayılı Kanunun Geçici 1 nci maddesi uyarınca Vakıf kapsamındaki 21 yıl 3 ay 22 gün süreli hizmetinden sonra 657 sayılı Kanun kapsamında bir göreve “İstihdam fazlası” olduğu gerekçesiyle naklen atamasının yapılması, adli yargı yerince “bağlı olduğu kurumun yasa ile değiştirilmesi” kabul edilerek 2829 sayılı Kanunun 8 nci maddesinden istifade edemeyeceği, dolayısıyla son görev yaptığı kamu kurumunun bağlısı olan T.C. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğünce davacıya emekli aylığı bağlanmasının yerinde olduğu şeklinde bir sonuca ulaşılmış; idari yargı yerince ise bu atama 2829 sayılı Kanunun 8.maddesinin 2.fikrasında tanımlanan “bağlı olduğu kurumun kanunla değiştirilmesi” şeklinde nitelendirilmediğinden, davacıya son yedi yıllık hizmetinin yarısından fazlasını Vakıf hizmetinde geçirmesi nedeniyle, davalı Vakıfça yaşlılık aylığı bağlanması gerektiğine hükmedilmiştir. Gerçekten, dosya kapsamından, davacının son yedi yıllık hizmetinin yarısından azını (3 yıl 3 ay 15 gününü) devredilen T.C. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü bünyesinde geçirdiği, dolayısıyla durumunun 2829 sayılı Kanunun 8.maddesinin 1.fikrası kapsamında olduğu (fiili hizmet süresi fazla olan Vakıf’ça aylık bağlanması gerektiği) anlaşılmaktadır.

Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun yukarıda işaret edilen kararlarında da isabetle vurgulandığı üzere, 2829 sayılı

Kanunun 8.maddesinin 2.firkasında belirtilen "...bağlı oldukları kurumun kanunla değiştirilmesi hallerinde ilgililere hizmet sürelerinin sonuncusunun tabi olduğu kurumca, kendi mevzuatına göre aylık bağlanır." şeklindeki düzenlemenin davacıya tatbik imkânının olmadığı, anılan hükmün amaçsal yorumunun da bu sonucu gerektirdiği, idari yargının benzer olaylardaki kabul ve uygulamasının da bu doğrultuda olduğu, dolayısıyla davacıyla ilgili adli yargı kararında hukuki isabet bulunmadığı ve idari yargı kararındaki kabulün hukuken isabetli bulunduğu sonucuna ulaşılmıştır. Ne var ki, halihazırda her iki davalıdan da emeklilik aylığı almadığı anlaşılan davacı hakkındaki adli yargı kararının kaldırılması ve idari yargı kararının esas alınması halinde de davacı yine aylık alamaz halde olacağından (çünkü bu karar uyarınca davacıya davalı SGK'ca ödenen aylıklar kesilmiş; üstelik evvelce ödenen aylıklar borç çıkarılmıştır.) Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının bu konudaki düşüncesinde isabetle uygulandığı üzere, hüküm uyuşmazlığının çözümü ve hakkın yerine getirilmesi bakımından adli ve idari yargı kararlarından birisini kaldırmak ve diğerine üstünlük sağlamak sonucu çözmeyecek ve hakkın yerine getirilmesi mümkün olmayacaktır. Bu durumda 2247 sayılı Kanunun 25.maddesindeki "Hukuk alanındaki hüküm uyuşmazlıklarında Uyuşmazlık Mahkemesi Danıştay Yargılama Usulünün bu Kanuna aykırı olmayan hükümlerini uygulamak suretiyle uyuşmazlığın esasını da karara bağlar." şeklindeki amir hüküm uyarınca, her iki yargı kararının kaldırılarak, hakkın yerine getirilmesini imkânsız kılan hukuki karmaşaya son verilmesi ve her iki hukuki ihtilafa nihayet veren bir karar verilmesi suretiyle hüküm uyuşmazlığının çözümlenmesi lüzumlu ve gerekli bulunmaktadır.

S O N U Ç :Açıklanan nedenlerle;

Belirtilen iki yargı yeri arasındaki hüküm uyuşmazlığının giderilmesini teminen;

a) Davacı O. T.hakkında davalılardan T.C. Ziraat Bankası ve T. Halk Bankası Mensupları Emekli ve Yardım Sandığı Vakfi tarafından tesis edilen "26.1.2006 tarihinde emeklilik için T.C Emekli Sandığı Genel Müdürlüğüne müracaat etmesi ve emeklilik işlemlerinin devam etmesi nedeniyle" Vakıfça kendisine yaşlılık aylığı bağlanmasına imkân bulunmadığı yolundaki işlemde hukuka uyarlık görülmediğinden, İŞLEMİN İPTALİNE,

Davacının yaşlılık aylığına müstahak olduğu tarihten itibaren ödenmeyen aylıkların hesaplanarak kendisine ÖDENMESİNE,

Bu tutardan, davacıya 15.02.2006- 30.06.2012 tarihleri arasında diğer davalı Sosyal Güvenlik Kurumu'nca ödenen emekli aylıklarının mahsubu ile anılan vakıfça bu tutarın davalı Sosyal Güvenlik Kurumu hesabına YATIRILMASINA,

b) Davacının, diğer davalı Sosyal Güvenlik Kurumunca (Devredilen T.C. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğünce) 01.02.2006 tarihinden itibaren kendisine bağlanan emekli aylığının iptal edilmesi için yaptığı başvurunun reddine ilişkin 19.08.2010 tarihli İŞLEM ile bu işlemin iptali istemiyle açılan davada verilen Ankara 7. İdare Mahkemesinin 21.12.2011 tarih ve E:2010/1625, K:2011/1963 sayılı kesinleşen iptal kararına davalı Sosyal Güvenlik Kurumunca tesis edilen "15.02.2006- 30.06.2012 tarihleri arasında ödenen emekli aylığı ve ek ödeme tutarı 65.323,35 TL'nin davacıdan takip ve tahsiline" ilişkin İŞLEMDE hukuka uyarlık görülmediğindenHER İKİ İŞLEMİN İPTALİNE,

c) Yargılama giderlerinin 2577 sayılı Kanunun 31.maddesi gereğince davalılar üzerinde BIRAKILMASINA.

d) Davada haksız çıktığı gerekçesiyle önceki adli yargılamada davacı aleyhine hükmedilen yargılama gideri ile avukatlık ücretlerinin davalılardan alınarak davacıya VERİLMESİNE,

e) Avukatlık Asgari Ücret tarifesinin 2.Bölümünün 20.fıkrası uyarınca saptanan 1.100,00 TL avukatlık ücretinin davalılardan alınarak davacıya VERİLMESİNE,

Bu suretle HÜKÜM UYUŞMAZLIĞININ GİDERİLMESİNE, 28.09.2015 gününde, OY BİRLİĞİ İLE KESİN OLARAK karar verildi.

Başkan	Üye	Üye	Üye
Serdar	Ali	Yusuf Ziyaattin	Alaittin Ali
ÖZGÜLDÜR	ÇOLAK	CENİK	ÖĞÜŞ

Üye	Üye	Üye
Süleyman Hilmi	Mehmet	Yüksel
AYDIN	AKBULUT	DOĞAN